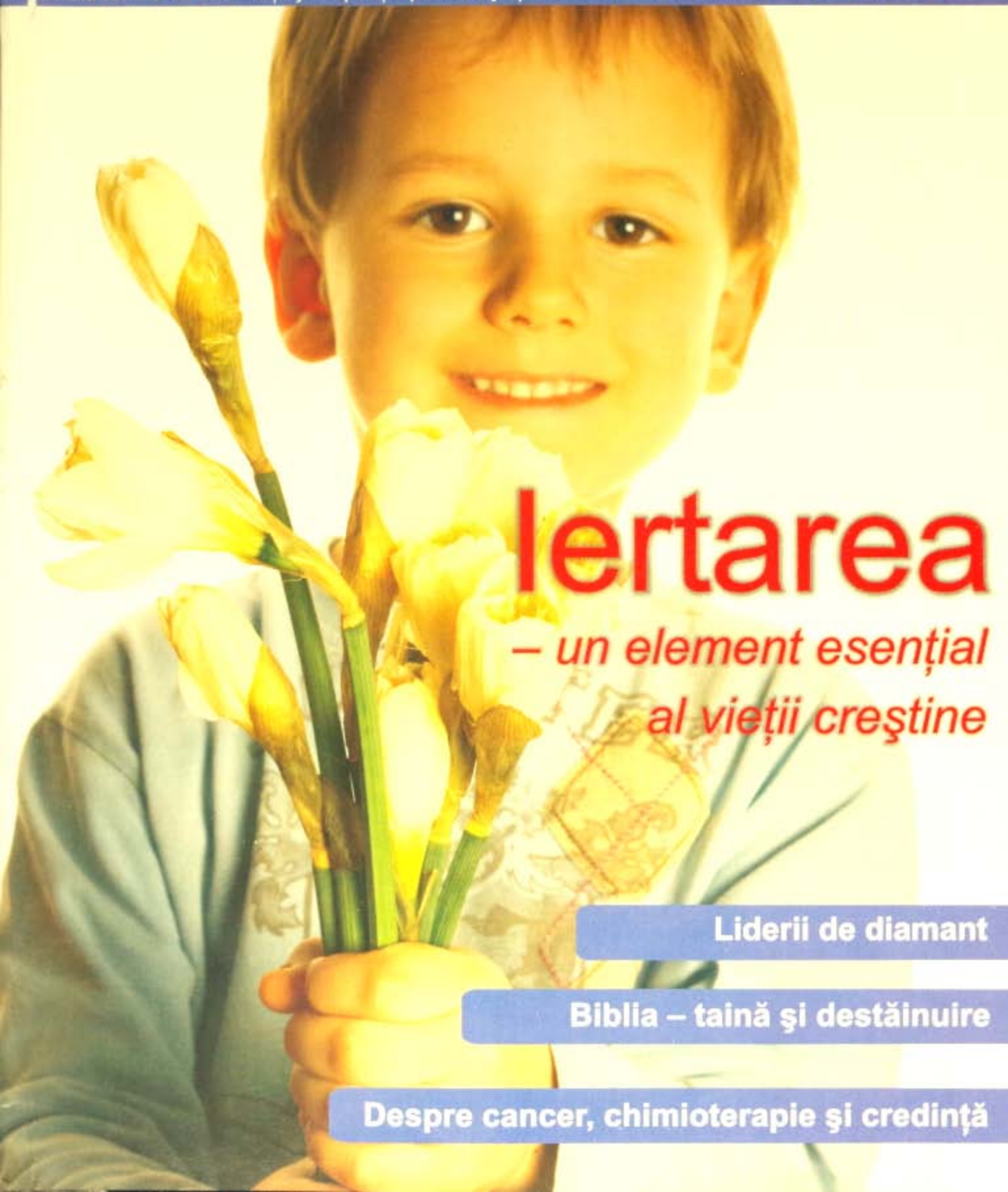

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Iulie 2009

lertarea

*– un element esențial
al vieții creștine*

Liderii de diamant

Biblia – taină și destăinuire

Despre cancer, chimioterapie și credință

SUMAR

Editorial

- 3** Mai mult decât visăm
Gabriel Dincă

Devoțional

- 4** Iertarea – un element esențial al vieții creștine
Colin T. Richardson

Stil de viață

- 7** Liderii de diamant
Branimir Schubert

Spiritual

- 10** Biblia – taină și destăinure
Florin Lăiu

Spiritul profetic

- 13** Educație pentru veșnicie
Ellen White

Interviu

- 14** 2009 – Anul Evanghelizării
Willie E. Hucks II

Misiune

- 16** Rugul în flăcări
Daniel Dincă

Din viața bisericii

- 18** Divide și cucerește
Frederick Dana

Reflecții

- 21** Fariseu „fățarnic”
Benone Burtescu

Reportaj

- 22** Festivalul Național al Fanfarelor Adventiste
Emanuel Unteșu și Adrian Neagu

Sănătate

- 24** Despre cancer, chimioterapie și credință
Lynette Schenkel

Întrebări biblice

- 27** Ordinea în închinare
Angel Manuel Rodriguez

Știri

28

Pagina copiilor

- 30** Farul Genovez
Adela Băncău-Burcea

De la inimă la inimă

- 31** Chemare și reînviore
Teodor Huțanu

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXVI, IULIE 2009

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georget Părlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali:

Iacob Pop, Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Magyarosi Barna, Dinu Costin

Director: Iacob Pop

Corectură: Lavinia Goran

Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:

Tipografia Fast Print,
Str. Tepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

ISSN 1220-6725

Mai mult decât visăm

V-ați gândit vreodată cum ar fi dacă ați locui în aceeași casă cu cea mai puternică, cea mai înțeleaptă și mai bogată persoană din univers? Cum ar fi viața dumneavoastră? Cum ați gândi și cum v-ați comporta? Dar, dacă acea persoană ar fi cu dumneavoastră permanent, ar fi un vis prea mare?

Rareori se întâmplă să vorbim despre visurile noastre. Cel mai adesea vorbim despre frământările și descurajările noastre. Nu pentru că nu mai visăm, ci pentru că, atunci când vorbim despre visurile noastre, fiecare se gândește la ceva frumos, dar puțin probabil că se va împlini. Cu toate acestea, Biblia vrea să ne ajute să privim lucrurile altfel, iar rugăciunea apostolului Pavel ne oferă o astfel de perspectivă: „Și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelgia puse în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.” (Efeseni 3,16-21)

Întăriți în putere prin Duhul

Dacă citim cu atenție întregul pasaj din Efeseni 3, putem vedea că aceste gânduri nevisate sunt în contextul rugăciunii pentru putere spirituală. Cele mai multe dintre rugăciunile noastre se rezumă la evitarea durerilor sau la schimbarea circumstanțelor și mai puțin la ceea ce Dumnezeu, poate, ar dori să ne ofere. În multe rugăciuni spunem: „Doamne, ferește-mă. Doamne pune capăt acestor situații”, dar în acest pasaj din Biblie observăm că apostolul Pavel se roagă ca sfinții din Efes să fie întăriți în putere prin Duhul Sfânt, ca să poată fi plini de voia lui Dumnezeu. El se roagă pentru ca frații săi să nu se descurajeze datorită circumstanțelor dificile, datorită slăbiciunilor și căderilor personale, situațiilor nedorite și problemelor care par că nu se mai sfârșesc. El se roagă ca Hristos să locuiască în inimile lor și ei să cunoască dragostea Lui care întrece orice cunoștință și să ajungă plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.

Hristos să locuiască în inimile noastre

Robert Munger a scris o carte foarte interesantă, având titlul *Inima mea, casa lui Hristos*. El își imaginează inima credinciosului ca pe o casă cu multe camere. Mulți credincioși Îl țin pe Isus doar în sufragerie, dar, atunci când El locuiește în inimile noastre, El intră în toate cămăruțele, nu numai în sufragerie. Pentru cel care locuiește în casă, nu există camere încuiate, camere în care nu are acces. Isus nu este vizitator în inimile noastre, nu este în gazdă sau cu chirie, ci locuiește în ele. Când Isus locuiește în inimile noastre, suntem binecuvântați peste măsură. El face ca inimile noastre să fie cât mai frumoase și curate, asemenea caracterului Său. „Când Domnul Hristos locuiește în inimă, întreaga ființă va fi plină de iubirea Sa, de bucuria comuniunii cu El, astfel încât se va alipi cu totul de El; privindu-L, eul va fi uitat. Atunci, iubirea față de Domnul Hristos va fi izvorul acțiunilor noastre. Aceia care au ajuns să simtă iubirea constrângătoare a lui Dumnezeu nu se vor întreba cât sau ce anume trebuie să dea pentru a împlini cerințele lui Dumnezeu; ei nu vor avea în vedere un standard scăzut de viață, ci vor tinde către o desăvârșită conformare față de voința Răscumpărătorului lor. Cu o dorință puternică, ei jertfesc totul și dau pe față un interes pe măsura valorii țintei pe care o urmăresc.” (Ellen White, *Calea către Hristos*, p. 39)

„Dacă Hristos locuiește în inimile noastre, prezența Sa va fi reflectată în toate gândurile noastre. Cele mai adânci năzuințe ale sufletului nostru Îi vor fi dedicate în exclusivitate lui Hristos, iubirii și purității Sale. El va umple încăperile minții noastre. Sentimentele noastre vor fi absorbite de persoana lui Isus. Toate speranțele și așteptările noastre vor fi asociate cu El. Viața pe care o trăim acum prin credința în Fiul lui Dumnezeu, așteptarea și dorul după venirea Lui vor constitui cea mai intensă bucurie a sufletului. El va fi culmea fericirii noastre.” (Ellen White, *Minte, caracter, personalitate*, vol. 1, p. 243)

Este un vis prea mare ca Isus să locuiască permanent în inimile noastre, iar întreaga ființă să fie plină de bucuria prezenței Lui în viața noastră? Este o cerere prea mare ca iubirea față de Domnul Hristos să fie izvorul acțiunilor noastre, iar toate sentimentele, speranțele și așteptările să fie asociate cu El? Ar fi prea mult să așteptăm să fim plini de toată plinătatea lui Dumnezeu? Sunt aceste lucruri de neconceput? Nu, pentru că Dumnezeu poate să facă mai mult decât cerem sau gândim noi, poate să facă mai mult chiar decât visăm.

Gabriel Dincă este redactorul-șef al revistei *Curierul Adventist*.

Iertarea – un element esențial al vieții creștine

Colin T. Richardson este pastor în Conferința New South Wales, Australia.

Iertarea este un aspect esențial și indispensabil al vieții creștine. Isus Însuși ne-a oferit exemplul suprem de iertare în fața cruzimii celei mai mari la care a fost supus pe cruce. „Tată, iartă-i”, Se ruga El, „căci nu știu ce fac!” (Luca 23,34). Scriptura ne îndeamnă să urmăm exemplul Său: „Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi.” (Col. 3,13)

Într-adevăr, Isus a așezat iertarea în centrul vieții creștine și în centrul modelului de rugăciune pe care l-a lăsat ucenicilor – o rugăciune pe care creștinii o fac de două milenii încoace. În ea, iertarea păcatelor noastre de către Dumnezeu este asociată cu dispoziția noastră de a-i ierta pe alții (Mat. 6,12), o idee crucială dezvoltată puțin mai târziu: „Și, când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre. Dar, dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre.” (Marcu 11,25.26)

Chemați să iertăm

Să ne gândim cum ne-a învățat Isus să ne rugăm: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri” (Mat. 6,12). Totodată, să luăm în considerare parabola lui Hristos din Matei 18,23-35, unde ni se vorbește despre o datorie imposibil de plătit care este iertată în întregime de cel care trebuia să o primească înapoi. În final, parabola arată că greșelile pe care ni le-au făcut alții sunt o datorie mică, pe care ar trebui să o iertăm la fel cum și nouă ni s-a iertat o datorie mare. Dacă nu ne însușim iertarea ca element esențial al stilului de viață creștin, ajungem într-o situație neplăcută: stăm neierțați înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Împăratul din parabolă și-a retras iertarea de la cel care a refuzat să ierte la rândul lui, după ce el însuși fusese iertat. Concluzia lui Isus este aceasta: „Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare dintre voi nu iartă din toată inima pe fratele său.” (v. 35)

În această parabolă, Matei definește iertarea ca fiind anularea „datoriei” celui care ne-a greșit. Anulăm orice datorie sau obligație față de noi și

renunțăm la orice pretenție sau acuzații față de persoana iertată. Văzută din această perspectivă, iertarea este o chestiune foarte personală și ține mai mult de cel care iartă decât de cel iertat. Iertarea nu este o formalitate, ci trebuie să fie *din inimă*. Chiar dacă nu poate uita cu totul incidentul, în mintea celui care iartă nu trebuie să rămână nicio urmă de ranchiună sau de resentiment. Acest lucru se poate dovedi a fi foarte dificil, ba chiar imposibil pentru puterea omenească; pentru aceasta avem nevoie să cerem împlinirea mării făgăduințe: „La Dumnezeu, toate lucrurile sunt cu putință.” (Mat. 19,26)

Una dintre marile tragedii din istoria recentă s-a petrecut în timpul Războiului Civil și genocidului din Rwanda. Am lucrat în această țară ca asistent medical misionar și ca educator sanitar. Am plecat de acolo în 1989 și mi-a fost greu să mă despart de atâția prieteni – elevi, colegi, membri ai bisericii. Odată cu izbucnirea frământărilor din 1994, am auzit veștile cumplite despre necazurile prin care treceau mulți dintre prietenii mei. Mutilați, măcelăriți! Comunități întregi sinistrate, disperate și exilate. Până și instituțiile bisericii și centrele misionare au devenit centre pentru donare de sânge. Cel mai bun prieten al meu a suferit o moarte cumplită și am aflat că printre prietenii mei se numărau atât victime, cât și criminali. Mi-a fost greu să cred și mi-a fost și mai greu să iert. Deși mă aflam la mare distanță de ei, în confortul căminului meu, fierbeam de mânie când auzeam veștile despre atrocitățile de acolo. De-abia după mai bine de trei ani am reușit, prin harul lui Dumnezeu, să abandonez la picioarele crucii mânia, dorința de a-i vedea pedepsiți pe criminali și amărăciunea și să recunosc că povara aceasta nu îmi aparținea mie, ci lui Hristos. El a fost cu mult mai îndurerat decât mine, pentru că El i-a iubit pe fiecare dintre ei înfinit mai mult decât mine.

În toiul agoniei și rușinii teribile, am auzit știrea despre o femeie din Rwanda, o creștină devotată, care a fost martora uciderii soțului ei de către vecinul său, pe care îl credeau prieten. Cu mâinile mânjite de sânge, ucigașul a fugit în Zair, la fel ca alți 2 milioane de criminali. După doi ani, în Zair a izbucnit un război civil, iar el s-a întors în Kigali, capitala Rwandei. Înfometat și îmbrăcat în zdrențe, el trăia de pe o zi pe alta, stând

ascuns. Într-o zi, pe când era în piață, s-a întâlnit cu femeia al cărei soț îl omorâse cu atâta cruzime. S-au recunoscut imediat unul pe celălalt. Nu se știe care dintre ei a fost mai uluit. El a înghețat de groază, fiindcă ea putea să strige și să îl denunțe, după care, în cel mai bun caz, putea fi arestat; în cel mai rău caz, putea fi linșat pe loc. Chiar dacă era arestat, mărturia ei era suficientă pentru ca să fie condamnat pe viață. Însă ea l-a invitat la ea acasă. Temându-se de răzbunare, dar neavând altă alternativă, el a acceptat. Când a fost invitat să ia loc, se gândea cum să fugă. Dar ea i-a adus hrană și apă. În timp ce mânca, i-a adus câteva haine rămase de la soțul ei și i-a spus: „Vreau să știi că te iert pentru păcatul pe care l-ai făcut împotriva mea. Pot să fac acest lucru doar pentru că Îl cunosc pe Isus, care m-a iertat. Prin harul Său, pot să fac la fel ca El. Poți să pleci liniștit.”

Nu știu dacă omului aceluia i-a părut rău pentru faptele lui și dacă a căutat să fie mântuit prin Hristos. Aceasta este o chestiune între el și Dumnezeu. Dar femeia aceasta m-a învățat că, deși iertarea nu este ușoară, ea este posibilă cu ajutorul lui Dumnezeu.

Iertarea și pocăința

Cine beneficiază de pe urma iertării? De ce este iertarea atât de importantă pentru creștini? În orice situație în care este necesară iertarea, există patru scenarii posibile:

		Păcătosul se pocăiește	
		Da	Nu
Victima iartă	Da	1	2
	Nu	3	4

1. Păcătosul se pocăiește, victima îl iartă.
2. Păcătosul nu se pocăiește, victima îl iartă.
3. Păcătosul se pocăiește, victima nu îl iartă.
4. Păcătosul nu se pocăiește, victima nu îl iartă.

Ce se întâmplă în fiecare caz?

1. Păcătosul se pocăiește, victima îl iartă. Acesta este scenariul cel mai bun posibil. Păcătosul și victima se împacă și caută și împăcarea cu Dumnezeu. Păcătosul și-a refăcut relația cu Dumnezeu și, pe cât posibil, cu victima. Victima a lăsat ca dragostea lui Dumnezeu să îi vindece inima și a renunțat la mânie, durere, suferință, resentimente și amărăciune

– le-a adus înaintea lui Dumnezeu și le-a lăsat în mâinile Sale. Odată, cei doi au fost dușmani, dar acum lasă toate în urmă și devin frați/surori în Hristos.

2. Păcătosul nu se pocăiește, victima îl iartă. Păcătosul rămâne în păcat, dar victima s-a împăcat cu Dumnezeu.

Demn de observat este faptul că victima nu așteaptă să vadă pocăința păcătosului înainte de a-i oferi iertarea. Iertarea este vitală pentru sănătatea spirituală a creștinilor. Așa s-a întâmplat cu Isus și cu cei care L-au răstignit. „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” Astfel, Isus a arătat că ne revine datoria să iertăm indiferent dacă cealaltă persoană acceptă sau nu iertarea oferită. Bineînțeles că mulți dintre cei care au participat la răstignirea lui Isus nu s-au pocăit și nici nu au primit iertarea oferită de Isus, ci au ales să rămână în păcatele lor.

3. Păcătosul se pocăiește, victima nu îl iartă. Păcătosul se împacă cu Dumnezeu și, din punctul de vedere al Cerului, el este iertat. Totuși aceasta nu înseamnă că toate consecințele sunt înlăturate.

Însă persoana iertată trebuie să creadă că Dumnezeu iartă și va ajuta să treacă prin ele. Din nefericire, victima *rămâne o victimă* – nu are capacitatea de a renunța la durere și la mânie și de a le încredința în mâinile lui Isus; nu admite ca bariera dintre ei și Dumnezeu să fie îndepărtată.

Maria s-a îndrăgostit de Carl. Prietenii i-au atras atenția că el este un afemeiat și că a mai înșelat și alte femei; răspunsul ei la toate aceste avertismente a fost că dragostea ei va fi netrecătoare și că aceasta îl va schimba pe Carl. După un timp a rămas însărcinată și cei doi s-au căsătorit în grabă. După șase luni, a venit pe lume Carlotta. Nici nu a trecut un an și Carl le-a părăsit pe amândouă, plecând cu altă femeie. Maria a fost zdrobită de durere, iar suferința și mânia ei s-au intensificat și s-au transformat în amărăciune, mai ales că el nu a mai dat niciun semn de viață și nu s-a interesat de fetița lor. A urmat divorțul și, odată cu trecerea anilor, ea a devenit insensibilă la manifestările de bunăătate și milă. Ura față de Carl a prins rădăcini adânci în inima ei. Însă în viața lui Carl a intervenit o schimbare – a aflat că Isus este Mântuitorul lui și a primit iertarea divină pentru păcatele pe care le-a făcut. Nu putea să anuleze consecințele, dar a încercat să îndrepte toate greșelile trecu-

tului. Nu putea să se întoarcă la Maria, pentru că se recăsătorise și avea doi copii cu actuala lui soție. Dar s-a oferit să-i dea o pensie alimentară regulată. Maria l-a refuzat și i-a spus: „Nu ai fost lângă mine atunci când am avut nevoie de tine, iar acum nu vreau să am de-a face cu tine.” Iată un caz tragic întâlnit adesea. Carl s-a împăcat cu Domnul, dar nu și Maria, care nu a vrut să uite și să își abandoneze durerea și mânia în mâinile lui Dumnezeu.

4. Păcătosul nu se pocăiește, victima nu iartă. Aceasta este situația cea mai tragică și, din nefericire, cea mai des întâlnită. Lipsa de pocăință și lipsa de iertare se află la baza tuturor certurilor, disputelor, luptelor, războaielor, masacrelor și atrocităților. Nici victima și nici păcătosul nu Îl primește pe Hristos în inima lui și amândoi riscă să piardă viața veșnică. Tragedia se perpetuează în mod inutil și se transmite uneori din generație în generație.

Iertare fără limite

De câte ori ar trebui să iertăm? Fari-seii susțineau că cel greșit putea fi iertat de trei ori; după aceasta, în cazul în care continua să facă aceeași greșală, victima nu mai era obligată să îl ierte. De aceea, Petru s-a gândit că întrebarea pe care i-a adresat-o lui Isus era foarte mărinimoasă: „Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătu împotriva mea? Până la șapte ori?” (Mat. 18,21)

Răspunsul Domnului Hristos probabil că l-a luat prin surprindere: „Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte.” (v. 22)

Îmi aduc aminte că în copilărie, după

ce am învățat tabla înmulțirii, am anunțat-o pe mama că îl voi ierta de 490 de ori pe fratele meu mai mic și nesuferit și că după aceea mă voi răzbuna pe el. Mama mi-a răspuns printr-o întrebare simplă: „Ce faci dacă pierzi socoteala?”

Într-adevăr, esența răspunsului lui Hristos este aceasta: datoria

spus: „Nu, lasă-le! Dacă le smulgi, o parte din corpul lor va rămâne în tine și locul respectiv se va infecta și se va inflama. Așteaptă să ajungem la gazda noastră. Acolo îți voi arăta o metodă mai bună.” Ajunși la gazdă, călăuza i-a pregătit drumețului o baie cu apă caldă în care a pus anumite plante. Drumețul a intrat în apă și lipitorile s-au dezlipit

Rănila neiertate sunt la fel ca lipitorile: ne secătuesc viața spirituală și emoțională. Dacă le păstrăm, ne pierdem plăcerea de a trăi. Dacă încercăm să le îndepărtăm singuri, se infectează și ne otrăvesc din punct de vedere emoțional.

noastră creștină de a ierta nu are nicio limită. Ba mai mult, încercarea de a ține cont de câte ori am oferit iertare este un semn că nu am iertat deloc. Dacă ținem cont de câte ori am iertat, înseamnă că ținem cont și de câte ori ni s-a greșit. Această atitudine este contrară concepției biblice despre iertare, care presupune a uita și a lăsa totul în mâinile lui Dumnezeu.

Iertarea – o binecuvântare pentru noi

Așadar, suntem chemați să iertăm spre binecuvântarea și mântuirea noastră. Trebuie să uităm – să renunțăm la mânie, resentimente, durere, ură, amărăciune, dorința de răzbunare și revanșă. Trebuie să mergem înainte cu Dumnezeu. Păcatul este ca o sabie cu două tăișuri care rănește în același timp și victima, și păcătosul. La fel se întâmplă cu iertarea: refuzul de a ierta rănește victima, fiindcă ea se agață de suferința, de mânia și de prejudiciile pe care le-a suferit, în loc să își ducă viața mai departe în liniștea care vine în urma experienței oferirii iertării. Fiindcă, dacă nu acceptăm iertarea, rămânem în păcat. Din punct de vedere spiritual, *singurul* remediu real pe care îl are la dispoziție victima este acela de a ierta.

Un drumeț a trecut înot un râu. Când a ieșit pe malul celălalt, a descoperit că avea corpul acoperit cu lipitori care îi sugeau sângele. Primul lui impuls a fost să scape de ele, dar călăuza i-a

una câte una. Rănila neiertate sunt la fel ca lipitorile: ne secătuesc viața spirituală și emoțională. Dacă le păstrăm, ne pierdem plăcerea de a trăi. Dacă încercăm să le îndepărtăm singuri, se infectează și ne otrăvesc din punct de vedere emoțional. Numai „îmbăierea” în dragostea lui Hristos ne poate ajuta să scăpăm de ele și numai în felul acesta putem ierta cu adevărat.

Oferirea iertării – o condiție a primirii iertării

„Când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre. Dar, dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre” (Marcu 11,25.26). Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că atunci când ne umplem inima cu atitudini negative din cauza mâniei, amărăciunii, resentimentului sau urii, nu suntem în stare să ne pocăim de păcatele noastre și să primim iertarea din partea lui Dumnezeu. Nu suntem în stare să acceptăm dragostea Tatălui, întrucât refuzăm ca ea să ne înmoaie inima și să primim dragostea Sa. Dar, atunci când lăsăm totul în seama Domnului, prin dragostea Sa, alegem să uităm, să renunțăm la dorința de răzbunare, la orice drept sau acuzație pe care o avem față de cel care ne-a greșit. În felul acesta, acceptăm ca dragostea și pacea Sa să ne umple inima.

Liderii de diamant

*Când
circumstanțele,
caracterul și
consacrarea se
contopesc*

Singura ocazie în care am fost foarte aproape de niște diamante adevărate, a fost după absolvirea facultății în Franța. Nu, părinții mei nu erau bogați. Nu mi-au dăruit niște pietre prețioase.

Dimpotrivă, ca să pot termina facultatea, am fost nevoit să lucrez ca paznic undeva lângă Geneva, în Elveția, unde aveam sarcina de a supraveghea o zonă în care se aflau bănci renumite la nivel mondial, fabrici de ceasuri și magazine renumite de bijuterii. Am știut dintotdeauna că „diamantele sunt eterne”, dar eram convins că soția mea nu va avea niciodată un diamant. Prin urmare, am acceptat faptul că nu voi reuși niciodată să am un diamant.

Cu puțin timp în urmă, m-am reîntâlnit cu diamantele, de data aceasta într-un articol pe internet. În timp ce citeam articolul, mi-a venit în minte ideea că liderii buni se aseamănă foarte bine cu diamantele – sunt prețioși, rari, atrag atenția și schimbă viața oamenilor. Și mi-am spus: *Poate că soția mea va avea până la urmă șansa să aibă un diamant – atunci când voi reuși să devin ceea ce eu numesc „un lider de diamant”.*

Cele trei dimensiuni ale diamantului

Unii spun că liderii se nasc, alții că liderii sunt produsul circumstanțelor. Disputele continuă și s-a scris mult pe ideea că liderii „se fac”, adică se formează.¹ Umila mea contribuție la această dezbatere nu aduce nicio descoperire uimitoare. Totuși diamantele mi-au dat o lecție importantă prin care am înțeles care sunt calitățile unui lider bun.

În primul rând, diamantele se formează sub presiune. Ele se produc la aproximativ 160 km sub pământ, unde presiunea este de aproximativ 5 ori mai mare decât la suprafață și unde temperatura este atât de ridicată, încât fierul se topește. Astfel se obțin condițiile perfecte pentru transformarea carbonului în diamant.

Similar, în opinia mea, liderii „apar” sub presiune. Circumstanțele îi „împing” la suprafață pe liderii adevărați. Ei „ies la suprafață” la fel ca diamantele, atunci când circumstanțele cer un conducător puternic.

Dacă analizez activitatea mea de până în prezent, în calitate de pastor al unei biserici, de director al unei instituții de educație și de vicerector al unei universități, văd limpede că m-am format ca lider atunci când circumstanțele m-au constrâns să abordez și să înfrunt provocările și să trasez un drum de urmat în viitor. Fără îndoială că circumstanțele joacă un rol vital în formarea „liderului de diamant”. Cu cât circumstanțele sunt mai presante, cu atât mai mari sunt șansele ca o persoană obișnuită să devină un lider extraordinar.

Totuși circumstanțele nu sunt suficiente. Al doilea factor major îl reprezintă disponibilitatea persoanei de a face față provocărilor. Eu consider că acest factor este *caracterul*.

Diamantul nu conține altceva decât carbon, dar este o mare deosebire între carbonul „obișnuit”, care se transformă în grafit sau cărbune (ambele sunt foarte utile, dar nu sunt prețioase), și diamant. Un creion cu mină de grafit costă 50 de cenți, pe când un diamant, precum cel denumit „Star of the

Branimir Schubert, doctor în slujire pastorală, este vicerector al Universității Adventiste Pacific din Port Moresby, Papua-Noua Guinee.

Season”, un diamant de 100 de carate, valorează peste 16,5 milioane de dolari.

Diamantele incolore sunt cele mai prețioase și cele mai rare. Cele mai multe diamante au nuanțe de galben sau maro, din cauza nitrogenului sau a altor substanțe nedorite. La fel se întâmplă și cu oamenii. Când circumstanțele și caracterul se îmbină, apare o posibilitate extraordinară. Cu cât caracterul este mai „impecabil” și cu cât motivele sunt mai curate, cu atât este mai mare probabilitatea ca oamenii obișnuiți să devină extraordinari.

Diamantele neșlefuite nu sunt la fel de valoroase ca diamantele șlefuite și tăiate în așa fel încât să li se pună în valoare toată frumusețea și tot potențialul. Tot la fel, liderii care au un caracter corect și care au fost supuși unor condiții propice, vor avea o valoare modestă dacă nu se angajează să progreseze continuu. Toți liderii sunt oameni care își doresc cu pasiune să își dezvolte aptitudinile, să-și îmbunătățească abilitățile de conducere și să își optimizeze influența. Astfel, toate aceste trei elemente, atunci când se contopesc în mod desăvârșit și când acționează la unison, pot produce un „lider de diamant”. Totuși, în fapt, liderii sunt rari, la fel ca și diamantele. Carbonul se găsește oriunde, cărbunele și grafitul de asemenea, dar diamantele sunt puține.

Diamante de calitate inferioară

Encarta descrie astfel raritatea diamantelor: „Diamantele complet incolore sunt foarte rare; cele mai multe au nuanțe care variază de la galben la maro.”² Chiar și în condițiile acestea, mai puțin de un procent din toate diamantele fabricate sunt transformate în diamante șlefuite cu greutatea de peste un carat. Aproximativ 85.000 de tone de stâncă sunt aruncate în aer și sfărâmate pentru a obține o mână de pietre prețioase.

Literatura despre leadership³ trage un semnal de alarmă, arătând că există un „vacuum de leadership” în toate domeniile esențiale: în guverne, în biserică și în afaceri. Liderii cu cel mai mare potențial nu reușesc să ajungă la stadiul de diamant din cauza unor slăbiciuni de caracter. Nu este nici timpul, nici locul să amintim numele tuturor conducătorilor religioși (lăsând deoparte numele politicianilor și directorilor de firme) care și-au pierdut poziția din cauza

defectelor de caracter. Mai înfricoșătoare însă este vasta armată de lideri anonimi căzuți din același motiv – pastorii, capelanii, preoții, reprezentanții guvernamentali locali, politicienii corupți ș. a. m. d. – a căror cădere nu ajunge niciodată pe prima pagină a ziarelor.

Liderii „aproape diamant” sunt acei lideri care dețin un anumit potențial, dar care se plafonează sau nu sunt oameni de caracter, oameni integri. Dimpotrivă, ei ajung să tulbure instituția în care activează. De aceea se spune: „Condu, lasă-te condus sau dă-te la o parte din cale.” Liderii „aproape diamant” nu sunt capabili să conducă; nu sunt dispuși să se lase conduși și nici nu vor să se dea la o parte din cale. În consecință, prezența lor este una „neșlefuită”, devenind un diamant de calitate inferioară. Ei devin o piedică în calea realizării viziunii,

prețioasă, care scânteiază în culori uimitoare și care îi face pe proprietari mai bogați.

Mai mult decât atât, Encarta adaugă următoarele: „Asemenea grafitului și cărbunelui, care sunt varietăți necristaline, diamantul este o formă alotropică a carbonului. Proprietățile lui optice și fizice excepționale se datorează structurii lui cristaline și legăturilor identice dintre atomii care îl alcătuiesc.”⁴

Acesta este secretul: structura internă și legătura identică dintre atomi. Unii indivizi sunt „făcuți” pentru conducere. Scriptura îl numește darul spiritual al conducerii. Unii sunt chemați în mod unic să urce până la nivelul conducerii de excepție. Cu toții avem abilități și potențial de lider, însă unii au o înzestrare și o chemare specială, au darul de a-i influența pe alții. La fel ca și în cazul

Ei (liderii) pot să depășească stadiul de a fi utili instituției și pot să ajungă la stadiul de a modela destinul acelei instituții. Prin ideile lor sclipitoare și prin viziunea lor clară, ei trasează un curs, hotărâsc o cale și captează năzuințele maselor.

adoptând o atitudine critică și demoralizându-i pe ceilalți. Ei exercită o oarecare influență, dar o influență negativă, distrugând entuziasmul altora și atitudinea pozitivă necesară în orice instituție care dorește să-și atingă obiectivele. După ce reușesc în eforturile lor de a-i împiedica pe alții să aibă succes, ei țin să arate câtă dreptate au avut că i-au criticat!

Darul

Spre deosebire de ei, „liderii de diamant” sunt extraordinari. Ei pot să depășească stadiul de a fi utili instituției și pot să ajungă la stadiul de a modela destinul acelei instituții. Prin ideile lor sclipitoare și prin viziunea lor clară, ei trasează un curs, hotărâsc o cale și captează năzuințele maselor. Nimeni nu admiră frumusețea șmirghelului, care este fabricat dintr-un diamant de calitate inferioară, dar toți sunt uluiți de frumusețea unei pietre care a devenit

darului spiritual al credinței, cu toții trebuie să avem credință, însă unii sunt înzestrați în mod special cu o credință extraordinară, capabilă să mute munții. Tot la fel, liderii extraordinari sunt unici fiindcă sunt înzestrați cu abilitatea de a muta munții cei mai mari de pe planeta aceasta – oamenii și instituțiile. Ei văd cum ar putea arăta viitorul; și-l imaginează, îi motivează pe oameni să și-l însușească și trasează drumul pentru ca viitorul să devină o realitate.

Rezistenți la zgâriere

Diamantul mai are o calitate: „Rezistența lui la zgâriere o întrece pe cea a altor materiale. Pe scara durezzații mineralelor a lui Mohs⁵, diamantul ocupă poziția 10. Dacă este măsurat cu un sclerometru⁶, care trece diamantul peste o suprafață, supunându-l la presiune, până când se zgârie, diamantul s-a dovedit că este de 140 de ori mai rezistent

la zgârieturi decât corindonul (rubinul și safirul), care, în ce privește rezistența, este socotit al doilea între pietrele prețioase. Așadar, numai diamantul poate să zgârie diamantul.⁷⁷

Liderii de diamant pot rezista la presiune și vor exercita o influență asupra mediului, în loc să fie influențați de el. Prin definiție, liderii funcționează în condiții de înaltă presiune. Ei pot identifica problemele și pot indica schimbările necesare și, de aceea, ei pot crea un mediu stresant. Natura umană preferă starea deja existentă și nu schimbarea și, prin urmare, liderii trebuie să fie „rezistenți la zgâriere”. Vor fi rostite cuvinte aspre, vor fi șoptite cuvinte de critică, iar confruntările și conflictul vor deveni o realitate. Modul în care liderii rezistă la aceste presiuni va determina abilitatea lor de a produce o schimbare.

Cu toate acestea, a fi „rezistent la zgâriere” nu este același lucru cu a fi dur. Encarta ne informează: „O altă proprietate fizică importantă diferită de rezistență, deși este deseori confundată cu aceasta, este duritatea. Duritatea este capacitatea de a rezista la stricăciuni sub presiune. Diamantul pus într-o menghină va rezista la presiuni extreme și va rupe cleștii de oțel.”⁷⁸

De regulă, adversitățile și provocările îi scot la iveală pe liderii adevărați. Pentru a deosebi diamantele reale de cele false, sunt întrebuate razele X și căldura. Adversitățile, impedimentele, situațiile aparent fără ieșire, dorința de a renunța sau de a lăsa totul în voia Domnului – iată provocările cu care liderii creștini trebuie să se confrunte. A fi dur

nu este același lucru cu a fi crud, tot la fel cum a fi „rezistent la zgâriere” nu este același lucru cu a fi intangibil și distant din punct de vedere emoțional. În acest mediu, liderii creștini pot stabili standardul și pot arăta că există o alternativă la mentalitatea „supraviețuirii celui mai bine adaptat”.

În frunte

Un alt element important este acela că liderii au nevoie de alți lideri ca să rămână în formă. Numai ceilalți lideri îl pot ajuta să-și îmbunătățească abilitățile și îl pot sfătui și consilia ca să poată rămâne în frunte. De aceea, este vital ca liderul să se expună în mod constant la ceea ce fac, gândesc, scriu și spun alții.

Acest lucru reprezintă o parte esențială a progresului și dezvoltării abilităților, atitudinilor și caracterului necesar pentru a putea conduce eficient.

Aceasta ne aduce la o altă calitate:

„Proprietățile optice importante ale unui diamant șlefuit – altele decât culoarea – sunt cele legate de indicele lui de refracție foarte mare (2,4175), de gradul mare de transparență, de dispersia culorilor, de reflexivitatea lui, de scânteierea cristalină și de strălucirea lui.”⁷⁹

Liderii excellează în reflectarea realității:

ei percep prezentul și îl transmit celor care îi urmează,

oferind motivații pentru schimbare și motivându-i pe urmașii lor să facă ceva mai bun. Nicio persoană și nicio instituție nu va dori să se schimbe dacă nu vor avea o înțelegere clară a prezentului și, în același timp, o viziune asupra unui viitor mai bun și mai vrednic de dorit.

„Multe diamante reflectă o fluorescență atunci când sunt expuse la lumina soarelui sau la razele ultraviolete. Culoarea lor este de regulă albastru-deschis, însă unele pot fi galbene, portocalii, verzi, albe și roșii.”¹⁰

Materialele care au o fluorescență sunt cele care reflectă lumina după ce absorb energia. Tot la fel, liderii absorb realitatea și o transmit celorlalți, în așa fel încât oferă un viitor mai „fluorescent”, un viitor de o anumită „culoare”

– care îi va determina pe urmașii lor să acționeze pozitiv.

Concluzie

Ce fel de lider ești? Un lider de tip „creion” – moale, fragil, neînsemnat, folosit numai pe jumătate și apoi aruncat? Sau un „lider de diamant” – puternic, unic, rar, care aduce o schimbare?

Diamantele au creat întotdeauna controverse; nu i-a lăsat niciodată indiferenți pe cei care le-au văzut. Unele diamante au provocat răsturnări politice; alte diamante se spune că sunt blestemate. Însă cele mai multe diamante îi fac mai bogați pe proprietarii lor, fac lumea mai bună și arată spre ceva veșnic și mai bun decât ceea ce există în prezent.

Biserica noastră de azi are nevoie de „lideri de diamant”, de lideri consacrați, cu un caracter impecabil și capabili să reziste la orice presiune de dragul binelui. Este o chemare pentru care este nevoie de consacrare și de umilința cea mai mare.

¹Din punct de vedere cronologic, există șase teorii despre leadership: (1) *teoria omului mare* – liderul, de obicei un bărbat, se naște cu calitățile necesare pentru poziția de lider; (2) *teoria trăsăturilor* – o încercare de identificare a trăsăturilor, ca de exemplu constituția fizică, inteligența etc., considerate a fi indispensabile pentru cel care vrea să fie lider; (3) *teoria comportamentului* – o încercare de definire a ceea ce face un lider, și nu a ceea ce este; (4) *teoria contextuală* – explorează contextul și alte variabile legate de împrejurările care contribuie la formarea liderului; (5) *teoria influenței* – are în vedere capacitățile carismatice ale persoanei care îi influențează pe ceilalți; (6) *teoria relațională* – leadershipul este considerat un proces relațional. Teoriile mai noi despre leadership au în vedere facilitarea schimbării într-un mediu imprevizibil. Probabil că cea mai bună prezentare a diferitelor teorii se găsește în cartea *The Leadership Experience* scrisă de Richard L. Daft (Mason, OH: Thomson; n.p.: South-Western, 2005). Cel mai convingător argument în favoarea concepției că liderii se formează și nu se nasc a fost adus de J. Robert Clinton, în cartea sa, *The Making of a Leader* (Colorado Springs, CO: NavPress, 1988).

²Toate citatele despre diamante sunt preluate din Microsoft® Encarta® 2007. © 1993-2006 Microsoft Corporation.

³Ediția din iunie 2007 a *Christian Management Report* are ca temă „deficitul de lideri”, iar articolele „Short Supply Expanding Demand” de Thomas J. Tierney și „In Search of Leaders” de Barry Swanson analizează tocmai această realitate. Vezi *Christian Management Report* 31, nr. 3 (iunie 2007).

⁴Microsoft® Encarta® 2007.

⁵*Merriam-Webster Online Dictionary* oferă următoarea definiție pentru scara lui Mohs: „scara durezza mineralor, care incepe de la 1 pentru talc și ajunge până la 10 pentru diamant.” *Merriam-Webster Online Dictionary*, s.v. „Mohs' scale”, <http://www.merriam-webster.com/dictionary/Mohs%20scale> (accesat în 2008).

⁶Un instrument folosit de mineralogi pentru a măsura rezistența la zgâriere a materialelor. www.About.com ne oferă definiția următoare: „Un instrument folosit pentru determinarea durezza prin intermediul unei zgârieturi făcute cu un diamant sub formă de piramidă.” „Composites/Plastics”, [About.com](http://www.About.com), <http://www.About.com/library/glossary/s/blendf-s4722.htm>.

⁷Microsoft® Encarta® 2007.

Sfânta Scriptură este destăinuirea de Sine a lui Dumnezeu. Cei care o iubesc, au ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu, adevărul despre lume și despre ei înșiși, mult mai bine decât prin ceea ce poate oferi cea mai bună tradiție religioasă. Fără a minimaliza importanța educativă spirituală a tradiției religioase, care a funcționat de la Adam până la Moise și care a fost garantată permanent prin descoperiri divine speciale, din timp în timp; fără a minimaliza importanța tradițiilor religioase ale popoarelor, deși aceste tradiții nu au garanții cerești, ba încă sunt corupte de influențe malefice; fără a minimaliza tradițiile creștinismului istoric sau modern, Sfânta Scriptură este mărturia obiectivă a unei descoperiri speciale a lui Dumnezeu în lume, o revelație superioară pentru orice conștiință care se apropie de ea cu respect.

Florin Lăiu este lector univ. drd. în cadrul Institutului Teologic Adventist, Cernica.

Dumnezeul Scripturii

Dumnezeu ne-a vorbit și ne vorbește pe multe căi. Este posibil să ne dea chiar descoperiri personale supranaturale. Este posibil să avem intuiții și iluminări spirituale, putem auzi predici și sfaturi din partea unor oameni dedicați, care să ne marcheze viața. Dar nimeni nu poate face ce poate face Biblia: să ne dea noi descoperiri despre Dumnezeu, să ne înnoiască și să ne întărească credința, să ne asigure că Dumnezeu cărui ne închinăm și Dumnezeul Bibliei sunt Unul și Același. Dacă am găsit între timp un Dumnezeu în aparență mai

bun decât Dumnezeul Scripturii, nu am înțeles-o și nu L-am înțeles.

Din nefericire, în ciuda creșterii nivelului de educație în timpurile noastre, oamenii sunt încă analfabeți în ce privește Scriptura. „Degeaba știi să citești, dacă n-ai citit niciodată Biblia!” avertizează reclama de la Institutul Biblic prin Corespondență „Sola Scriptura”. Problema alfabetizării biblice nu este nouă. Acum 2700 de ani, profetul Isaia scria (Is. 29,11-13): *Toată această descoperire profetică a ajuns pentru voi ca și cuvintele acelei cărți pecetluită. Dacă o dai unuia care știe carte, și-i zici: „Citește!”, îți răspunde: „Nu pot, pentru că este pecetluită!”. Dacă o dai unuia care nu știe carte, și-i zici: „Citește!”, îți răspunde: „Nu știu carte!”. Domnul a zis: „... poporul acesta se apropie de Mine cu gura și mă cinstește cu buzele, dar inima lui e departe de Mine, și toată cucernicia lor este poruncă omenească, o închinare mecanică.”*

Acest pasaj profetic a fost citat și de Iisus în Matei 15 și Marcu 7: *Bine a mai profetizat Isaia despre voi, ipocriților, după cum este scris: „Poporul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, prin învățături care nu sunt decât porunci omenești.” Voi lăsați porunca lui Dumnezeu și țineți tradiția care vine de la oameni... El le-a mai zis: „Ați dat frumos la o parte porunca lui Dumnezeu, ca să împuneți tradiția voastră.” De exemplu, Moise a zis: ... Voi, dimpotrivă, ziceți: ... Și așa ați desfășurat cuvântul lui Dumnezeu, prin datina voastră.*

Biblia — taină și

Dacă pentru cei care nu citesc Biblia – pentru că nu știu carte sau pentru că preferă să audă sau să imite – Cartea lui Dumnezeu este o mare taină (și, în multe cazuri, o taină învăluită de temeri superstițioase), totuși pentru cei care știu să citească, Biblia este destăinuire, o taină dezvăluită. Inițierea în această taină însă este mai mult decât simpla alfabetizare, cu siguranță, mai mult decât îndoctrinarea confesională. În clasa întâi învățăm tot alfabetul, dar încă nu putem citi orice carte și să înțelegem toate lucrurile. Este nevoie de o instruire mai profundă și mai înaltă ca să poți înțelege și aprecia o carte de chimie, alta de poezie, alta de gramatică.

Legea, Profeții și Scripturile

Există chei, pentru mulți încă secrete, ale citirii corecte a Bibliei. Întrucât acestea sunt cunoștințe decisive, le vom menționa. Înainte de toate, orice cititor al Bibliei are nevoie să aibă câteva noțiuni elementare despre cum a fost scrisă Biblia. Ea nu este o epistolă căzută din cer, nicio colecție de versete, ci o mică bibliotecă formată din patru colecții de cărți, primele trei fiind Legea, Profeții și Scripturile, constituind Primul Testament al Bibliei, sau Biblia Ebraică, a patra colecție cuprinzând scrierile primilor apostoli, profeți, evangheliști și seniori ai Bisericii. Convențional, creștinii au numit scrierile sfinte dinainte de Christos, Vechiul Testament, iar pe cele de după

Christos le-au numit Noul Testament. Pe unii, această distincție dintre nou și vechi îi derutează sau îi inspiră la o teologizare abuzivă, antinomială a Scripturii. Dar faptul că, înainte de a apărea primele epistole și evangheliile scrise, Biblia primilor creștini conținea în exclusivitate canonul iudaic al Scripturii, ar trebui să dezumfle zelul celor care văd în Primul Testament al Bibliei, mărturia unei religii omenești, primitive, religia lui Moise. Toți cei care nu-L iubesc pe Moise au nevoie să știe că Dumnezeu Biblia l-a considerat mai mult decât un profet și, în contrast cu mulți sfinți și cuvioși care se lăfăie prin calendarele creștine, Moise locuiește acum în cer, și el este primul care a fost trimis la Iisus ca să-L încurajeze pe drumul crucii, așa cum Evanghelia ne destăinuie. Moise, care se identifică cu Legea, și Ilie, care se identifică cu Profeții, care chemau înapoi la Dumnezeu și la Legea Lui, sunt primii sfinți mântuiți care L-au încurajat pe Iisus să meargă înainte.

Nu putem renunța astăzi la autoritatea Christosului preexistent, care este dezvăluit în Scripturi ca fiind Creatorul lumilor, Călăuzitorul patriarhilor, Izbăvitorul și Legiuitorul lui Israel, al Cărui Spirit a vorbit prin profeți. A renunța la autoritatea egală a Primului Testament, ar însemna să renunțăm la adevăratul Christos.

În legătură cu cele de mai sus, rămâne foarte clar faptul că Biblia, în ambele ei testimonii, este un tezaur istoric al poporului evreu. Toți autorii biblici, în afară de o minoritate (Balaam, Nabucodonosor, Luca), au fost evrei, iar cei care nu au fost evrei, asemenea celor trei crai din Răsărit, și-au adus cu reverență și admirație tributul la tezaurul lui Israel. „Noi ne închinăm la ceea ce cunoaștem, căci mântuirea vine de la evrei!” îi spunea Iisus femeii samarinene. (Ioan 4)

Din fericire, încă din Antichitate, Biblia nu a rămas pecetluită pentru restul lumii. Ea este astăzi cea mai prețioasă comoară a literaturii și culturii

Dacă pentru cei care nu citesc Biblia – pentru că nu știu carte sau pentru că preferă să audă sau să imite – Cartea lui Dumnezeu este o mare taină, totuși pentru cei care știu să citească, Biblia este destăinuire, o taină dezvăluită.

universale. Chiar dacă în numele ei s-au făcut și multe abuzuri istorice și încă se mai fac, chiar dacă istoria Bisericii poate fi comparată cu istoria Templului și a Sinagogii, realitatea incontestabilă este că Biblia stă la temelia civilizației europene și este izvorul spiritual al tuturor filosofiilor politice progresiste ale umanismului modern, chiar când acesta nu-și mai recunoaște inspirația. Cele mai prospere țări din lume nu sunt cele mai dotate natural, ci acelea care au încurajat libera circulație a Scripturii

destăinuire

și i-au redat individului dreptul de a crede și a cerceta. „Crede și nu cerceta!” poruncesc tradițiile populare (păgâne, iudaice, creștine sau islamice). „Cerce-tează și crede!” poruncește Scriptura sub diferite forme.

Principii care ne ajută să înțelegem Scriptura

Există principii importante și reguli de bun-simț care ne ajută să înțelegem Scriptura mai bine astăzi decât ieri.

În primul rând, este absolut necesară înțelegerea distincției dintre inspirația autorilor Scripturii, pe de o parte, și scrierea ca atare, pe de altă parte, ca participare umană, cu întreaga capacitate culturală a scriitorului, dar cu limitele și imperfecțiunile inerente oricărei întreprinderi omenești, în ce privește limba, retorica și logica sau modul de gândire. Toate acestea sunt omenești, sunt un vas de lut, dar poartă în ele comoara scumpă a mesajului divin infailibil, pe care ne putem sprijini cu toată siguranța.

Biblia nu ne-a fost dată ca autoritate în domeniul științelor, chiar dacă unele mesaje ale ei ar fi cel mai bun sfătuitor pentru mulți învățați care se aventurează să tragă concluzii cu privire la originile și destinul lumii, în contradicție cu Biblia. Biblia nu ne-a fost dată ca să ne informeze exact câte colțuri are pământul, câte ceruri suprapuse sunt până ajungi la Dumnezeu, cât este de tare țaria cerului sau de ce rinichii și vintrele intră mai bine în rezonanță cu compasiunea, decât inima sau pancreasul. Biblia nu ni s-a dat ca să știm dacă duhul omului la moarte se duce în sus sau în jos, nici ca să aflăm câte aventuri poți avea înainte de ultima șansă de pocăință.

Sunt foarte, foarte multe întrebări ale noastre la care Biblia nu răspunde. Ea tace adesea, asemenea lui Iisus la judecata lui Pilat. Când venim înaintea Scripturii cu un spirit de preaputernici și judecători, cu spirit de irozi și caiafe, Biblia tace. Tace și se lasă batjocorită, palmuită, scuipată, încununată cu ghirlanda de zizif a scepticismului și uneori crucificată fără mila.

De ce urăsc oamenii Biblia?

Părintele Ioan Păun, din Constanța, mi-a povestit că, pe când era în seminar,

preotul-profesor a confiscat de la un student o Biblie, traducerea Cornilescu, și, după o sfântă diatribă, a rupt-o în fața clasei și a călcat-o în picioare, ca să-i învețe pe ucenici pentru totdeauna că este păcat de moarte să te atingi de cele ale ereticilor. Pe atunci, părintele Păun era un ortodox sincer și credincios, dar s-a îngrozit de această demonstrație anticristă. Un turc n-ar fi făcut așa ceva, poate nici chiar un ateu. Și se mai întâmplă chiar și astăzi, ca un drept-credincios să arunce pe foc Biblia, fiindcă i s-a părut lui că nu este cea corectă. Dar acesta este, în toate cazurile, gestul unor oameni care nu citesc nici varianta pe care ei o cred corectă.

Biblia îi înfurie pentru simplul fapt că citirea ei este o exprimare a libertății individuale, exprimarea unor idealuri de elită, în contrast cu primitivismul și vulgaritatea lumii. Oamenii de nimic urăsc Biblia. Dar și aceștia o urăsc pentru

Sunt foarte, foarte multe întrebări ale noastre la care Biblia nu răspunde. Ea tace adesea, asemenea lui Iisus la judecata lui Pilat. Când venim înaintea Scripturii cu un spirit de preaputernici și judecători, cu spirit de irozi și caiafe, Biblia tace.

că nu o cunosc. Unii dintre cei mai de jos oameni, total nereligioși și păcătoși, adesea pușcăriași, au fost schimbați prin întâlnirea cu Scriptura.

Nu te teme, citește!

Dacă cineva se teme de o traducere protestantă a Bibliei, să citească versiunile biblice ale bisericii din care face parte; dar să citească. Nu vă lăsați prostiți de cei care vă spun că este păcat ca mirenii să citească Sfânta Scriptură. Citiți mai degrabă în ea, și vedeți că nu este scris nimic despre un asemenea păcat. Dimpotrivă, este mare păcat să n-o citești, astăzi când toată lumea știe să citească și când Biblia, în multe traduceri și versiuni, în toate limbile, de toate dimensiunile, îți stă la dispoziție.

Citește-o, ținând seama de principile și regulile de bun-simț ale hermeneuticii și exegezei. Nu uita că nimic din ce este omenesc nu este perfect, că Biblia a ajuns până la noi trecând prin multe copii cu mâna, de-a lungul secolelor,

și prin traduceri diferite. Compară traducerile, acolo unde găsești probleme și chiar unde nu găsești, consultă pe un alt cititor sau pe un profesionist.

Mai presus de toate, ține-te strâns de contextul literar și cultural-istoric, o regulă pe care toți o cunosc și o proclamă, dar adesea este ignorată. Să nu ai pretenția că vei înțelege totul deodată – nimeni n-a înțeles deodată. Nu aștepta să înțelegi totul – nu este nimeni care să înțeleagă totul. Dacă însă ai înțeles care este calea mântuirii, dacă L-ai găsit pe Dumnezeu Mântuitor și mergi consecvent pe această cale, Același Spirit care te-a făcut să înțelegi primele lecții, te va călăuzi până la sfârșit, atât cât îți este dat să știi și să faci.

Biblia multilingvă

Lăudat să fie Dumnezeu, care i-a ridicat pe smeriții cărturari și caligrafi care au introdus și în țările românilor

Biblia, de la Psaltire și Palie, până la Noul Testament de la Bălgrad, până la Biblia lui Șerban și la tentativa lui Heliade-Rădulescu, până la versiunile moderne Nitzulescu, Galaction, Cornilescu, Anania, Colegiul Noua Europă, precum și ultimele versiuni GBV, TBS, NTR etc.

Salutăm prezența

Bibliei multilingve în acest loc al uceniciei biblice, după ce a călătorit zeci de mii de kilometri, ca un simbol al universalității spiritului creștin și al frăției dintre popoare. Iar dacă limbii române i s-a rezervat Epistola către Filimon, o epistolă mică, dar plină de adevăratele înțelesuri ale libertății sociale și frăției creștine, fie ca destinul tuturor vorbitorilor de limbă română să fie o epistolă vie, asemenea sfintei Epistole către Filimon.

Dumnezeu să binecuvânteze România și toate țările care au deschis porțile pentru Biblie. Dumnezeu să trezească și popoarele care încă sunt ostile Bibliei și să reînvie interesul spiritual în țările care au fost cândva fruntea creștinătății. Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți care astăzi fac un nou legământ cu Dumnezeu, pentru ca Biblia să nu rămână marea taină, ci destăinuirea dragostei lui Dumnezeu! Așa ne rugăm și așa să ne ajute Dumnezeu!

Educație pentru veșnicie

Dumnezeu sunt mijloacele alese pentru împlinirea acestei lucrări. Principalul nostru obiect de studiu ar trebui să fie cunoașterea acestui plan rânduit în mod divin, iar strădaniile noastre ar trebui să se concentreze spre împlinirea cerințelor sale.

Trăirea cu bucurie

Acela care primește călăuzirea divină găsește singura sursă adevărată de fericire și câștigă puterea de a răspândi bucurie printre cei din jur. Niciun om nu se poate bucura cu adevărat de viață fără spiritualitate. Dragostea față de Dumnezeu purifică și înobilează gusturile și dorințele, intensifică sentimentele frumoase și aduce strălucire în orice plăcere nevinovată. Ea îi face pe oameni capabili să aprecieze și să se bucure de tot ce este adevărat, bun și frumos.

Acela care își dă silința să dobândească înțelepciunea în școlile lumești trebuie să nu uite că mai există o școală care îl așteaptă ca elev. Hristos este cel mai mare Învățător pe care L-a cunoscut lumea. El i-a adus omului o cunoaștere direct din cer. Lecțiile pe care ni le-a dat sunt ceea ce avem nevoie atât pentru starea noastră prezentă, cât și pentru viitor. El așază înaintea noastră țințele neînșelătoare ale vieții și ne învață cum să le atingem.

În școala lui Hristos, elevii nu absolvă niciodată. Printre aceștia se numără atât vârstnici, cât și tineri. Aceia care iau în seamă îndrumările Divinului Învățător înaintează mereu în înțelepciune, rafinament și noblețe sufletească, și astfel sunt pregătiți să intre în acea școală superioară, în care dezvoltarea va continua de-a lungul veșniciei.

Fiecare facultate și fiecare calitate cu care Creatorul i-a înzestrat pe copiii oamenilor trebuie să fie folosite spre slava Sa. Astfel este descoperit exercițiul cel mai curat, nobil și aducător de bucurie pe care îl putem face. Dacă principiile credinței sunt păstrate cu sârguință, fiecare pas făcut spre dobândirea cunoașterii sau pentru cultivarea intelectului este un pas în plus pentru armonizarea omenescului cu divinul și a finitului cu infinitul.

Advențiștii de ziua a șaptea cred că Ellen White a exercitat darul biblic al profeției în timpul lucrării sale publice de peste șaptezeci de ani. Acest articol este extras dintr-un material apărut în *Advent Review and Sabbath Herald*, acum *Adventist Review*, 11 iulie 1882.

Marele scop al vieții este bine exprimat prin vechiul slogan: „Să-L proslăvim pe Dumnezeu și să ne bucurăm în El de-a pururi.” A face din gloria și din bogățiile lumești principala noastră țință nu este demn de cel care a fost mântuit prin sângele lui Hristos. Ar trebui să urmărim mai degrabă cunoașterea și înțelepciunea care ne ajută să devenim creștini mai buni și să ne pregătim pentru a fi de mai mult folos, aducându-I Creatorului nostru o slujire mai bună și, prin exemplul și influența noastră, conducându-i pe alții la proslăvirea lui Dumnezeu.

Umblarea pe căile Domnului

Iată ceva real, ceva tangibil. Nu doar cuvintele, ci și faptele; nu doar trăirile inimii, ci și slujirea prin viața noastră trebuie să fie consacrate Celui care ne-a făcut. Marele scop al educației și al disciplinei, de orice fel, este aducerea omului în armonie cu Dumnezeu, elevarea și înobilarea caracterului, pentru a reflecta chipul Creatorului. Lucrarea aceasta este atât de importantă, încât Mântuitorul nostru a părăsit curțile cerești și S-a întrupat pe pământ pentru a-i învăța pe oameni cum să ajungă la compatibilitatea morală cu un trai curat. Timp de treizeci de ani, El a umblat ca om printre oameni, a trăit experiența de copil, tânăr și adult și a rezistat celor mai grele încercări, pentru a oferi o imagine vie a adevărurilor pe care le-a propovăduit. În timpul celor trei ani în care a lucrat ca Învățător trimis de Dumnezeu, El i-a instruit pe copiii oamenilor. Apoi, lăsându-și lucrarea în mâna conlucrătorilor pe care i-a ales, S-a înălțat la cer. Însă interesul Său pentru noi a rămas neabătut. Din curțile cerești, El privește cu cea mai profundă grijă progresul cauzei pentru care Și-a dăruit viața.

Caracterul lui Hristos este modelul desăvârșit pe care îl avem de urmat. Pocăința și credința, predarea voinței și consacrarea sentimentelor înaintea lui

Ellen White

2009

Anul Evanghelizării

Consiliul de Primăvară al Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea (2008) a votat ca 2009 să fie denumit Anul Evanghelizării și ca această temă specială să se prelungească până la Sesiunea Conferinței Generale, care va avea loc în Atlanta, în iunie 2010. În noiembrie 2007, Diviziunea Nord-Americană a susținut prin vot un titlu similar. Interviul cu Ron Clouzet, secretarul Asociației Pastorale din cadrul Diviziunii Nord-Americane, și Bill McClendon, pastor în Tulsa, Oklahoma, Statele Unite, ne arată ce face biserica de acolo ca să-și concentreze atenția asupra evanghelizării. (Nota redactorului)

Willie Hucks (W.H.): De unde a pornit ideea atribuirii titlului de „Anul Evanghelizării” pentru anul 2009?

Ron Clouzet (R. C.): Ideea a fost propusă cu ocazia Comitetului Consultativ Anual al Asociației Pastorale din cadrul Diviziunii Nord-Americane, care a avut loc în ianuarie 2007 la Universitatea Andrews. În aprilie 2007, s-a întrunit Comitetul Anului Evanghelizării Pastorale, moment în care s-a concretizat această inițiativă și în care pastorii au stabilit să susțină câte două evanghelizări pe an, iar Diviziunea Nord-Americană și-a propus să atingă ținta de 100.000 de botezuri. În noiembrie 2007, propunerea a fost votată cu ocazia comitetului de sfârșit de an. Inițiativa a aparținut pastorilor și a fost apoi preluată și transformată într-un obiectiv general.

Willie E. Hucks II, doctor în slujire pastorală, este redactor-asistent al revistei *Ministry*.

W.H.: Ce vă propuneți să realizați ca urmare a acestei inițiative?

R. C.: Reînvierea Bisericii Adventiste din America de Nord. Nu este suficient să ne dorim ca acest eveniment să aibă loc, ca 100.000 de oameni să primească botezul. Nu este suficient să depunem eforturi în acest sens. Mulți pastori, membri ai bisericii și conducători ai bisericii depun deja eforturi pentru ceea ce am realizat – a treia parte din acest număr. Ne stă un față un obiectiv cu adevărat imposibil, care ne cere, în primul rând, să ne plecăm pe genunchi, în al doilea rând, să lucrăm împreună și, în al treilea rând, să ne consacram personal. Numai în aceste condiții vom avea o reînviere în Biserica Adventistă din America de Nord, o reînviere care să aibă ca rezultat creșterea bisericii.

Bill McClendon (B. McC.): Apropo de ceea ce ne propunem să realizăm. După părerea mea, nu este vorba numai de cele 100.000 de botezuri. Ceea ce sperăm să realizăm cu adevărat este ca pastorii, conducătorii bisericii și membrii bisericii să se implice din nou în lucrarea pe care Domnul Isus ne-a cerut să o facem: să vestim Evanghelia. Trebuie să ne angajăm iar, în mod deliberat, în misiunea pe care ne-a încredințat-o Isus, și anume aceea de a le împărtăși Evanghelia prietenilor și vecinilor noștri, lumii în care trăim.

W.H.: Este aceasta o lucrare care se adresează numai pastorilor?

R. C.: Nu, membrii bisericii sunt și ei vizați. Dar îi încurajăm pe pastori și pe ceilalți conducători ai bisericii să pornească primii în lucrare, să facă din credința noastră o prioritate, să vorbească despre ea cu mult curaj și fără să le fie rușine de convingerile lor.

B. McC.: Așa este. S-a pornit de la ideea reimplicării pastorilor, dar, pe măsură ce o dezbăteam și încercam să vedem ce se va întâmpla, ne-am dorit ca toate bisericile să se implice în lucrarea de evanghelizare de două ori în anul 2009. A devenit evident că pastorii și conducătorii bisericii nu vor reuși să facă aceasta fără ajutorul membrilor laici. Toți trebuie să participe. Pastorii și ceilalți conducători ai bisericii trebuie să fie primii care să conducă evanghelizări publice, dar, în același timp, trebuie să îi invite pe membrii bisericii să contribuie, oferindu-le consiliere și instruire. Apoi, sperăm ca în anul 2010 să ne concentrăm atenția asupra evanghelizării realizate de membrii laici, la care să participe toți, nu numai pastorii.

W.H.: Care este rolul dvs.? Sunteți coordonatorii acestui program? Sunteți implicați în alte moduri în acest program, ca de pildă veți susține o evanghelizare prin satelit? În ce alte moduri vă veți implica?

B.McC.: Eu fac parte din comitetul consultativ al pastorilor care a propus acest program. Am fost invitat să mă alătur comitetului de evanghelizare, iar acum particip la comitetul de organizare care se întrunește în această perioadă. Pe lângă aceasta, sunt pastor și rolul meu este să susțin evanghelizări publice în biserică pe care o păstoresc.

R.C.: Ideea aceasta a apărut inițial cu câteva luni înainte să devin secretarul Asociației Pastorale a Bisericii Adventiste din America de Nord. La momentul acela, eram secretarul-adjunct al Asociației. Eram președintele comitetului care a elaborat inițial obiectivele fundamentale. Am constituit împreună un comitet de organizare care lucrează deja de șase luni.

W.H.: Ce efect sperați să producă această inițiativă?

R.C.: Un nou mod de a face lucrare. Sperăm ca biserică, în ansamblu, să înțeleagă că menirea ei este aceea de a-și îndeplini misiunea – conducerea oamenilor la Isus. Speranța mea este ca programul acesta să ne ajute să ne gândim la noi priorități: să punem accent pe zelul spiritual și pe creștere, întrucât suntem conștienți că dacă nu suntem convertiți cu adevărat, nu vom putea să-i iubim pe ceilalți și nu vom putea să le vorbim despre Isus. Așadar, sper ca ea să ajute biserică să recunoască faptul că scopul nostru nu este acela de a ne întreține, de a construi instituții sau de a deveni doar o organizație religioasă respectabilă. Îmi doresc să lăsăm în urmă mentalitatea că misiunea bisericii trebuie îndeplinită de specialiști și cu ajutorul tehnologiei și să adoptăm mentalitatea că misiunea mea constă în lucrarea cu vecinii mei.

B.McC.: Cred că mulți dintre cei care au contribuit la elaborarea acestui program și-au dorit ca el să nu aibă un sfârșit, ci să influențeze bisericele, pastorii și membrii bisericii în așa fel încât să continue până la revenirea Domnului Isus. Sperăm ca bisericele

să se transforme și să pună accent pe misiune, sperăm ca membrii să contribuie la vestirea Evangheliei, astfel încât evanghelizarea să nu mai fie o activitate sau un program care are loc o dată pe an sau o dată la câțiva ani. Mai mult, ne dorim ca acest stil de viață să devină o parte integrantă a identității noastre ca biserică.

W.H.: Ce așteptări aveți de la cititorii revistei noastre care vor citi acest interviu?

B.McC.: I-aș ruga să se implice, să participe la ceea ce va fi, în opinia noastră, începutul celei mai ambițioase și mai energice mișcări din biserică de aici, din America de Nord, să privească cu seriozitate lucrarea de vestire a Evangheliei prietenilor și vecinilor, să se implice la nivelul bisericii locale. Rugăm fiecare biserică să susțină două evanghelizări în 2009. Am stabilit două date precise: 17 aprilie și 11 septembrie; fiecare biserică din America de Nord își va deschide porțile în aceste zile și membrii bisericii vor predica Evanghelia împreună. Fiecare persoană va participa la această activitate la nivelul bisericii locale, prin predicare; acestea sunt așteptările noastre din partea membrilor. Nu doar să participe la niște cursuri de instruire, nu doar să asculte o predică și să se simtă însuflețit, ci să găsească în mod concret o metodă prin care să se implice din nou în lucrarea de evanghelizare în localitățile în care trăiesc.

R.C.: Așa este. Îndemnul meu este să se implice în acest program. Evanghelizarea este un proces, nu doar un simplu eveniment. De aceea a venit sugestia ca să se organizeze două evanghelizări pe an. Asumați-vă riscul pentru Dumnezeu, apucați-vă să faceți și altceva decât ceea ce ați făcut până acum și vi s-a părut confortabil. Învățați să vă încredeți în Dumnezeu cu adevărat, să Îl puneți la încercare. Lui Dumnezeu Îi place să fie pus la încercare în privința lucrării de evanghelizare. El este demn de încredere, fiindcă voința Sa clar exprimată este aceea ca noi să vestim Evanghelia în toată lumea. Să ne apucăm de lucru și să nu ne fie teamă de eșec, să nu ne fie teamă că vom avea rezultate neînsemnate, să nu ne fie teamă că nu vom găsi sprijin. Să ne apucăm de lucru și să nu ne oprim deloc. În felul acesta, vom învăța să lucrăm mai bine, Dumnezeu

va vedea că suntem serioși și ne va binecuvânta. Implicați-vă. Accesați pagina de internet www.yearofevangelism.org, înregistrați-vă și treceți la lucru. Nu așteptați ca altcineva să înceapă. Începeți dumneavoastră.

W.H.: Ce gânduri vreți să le transmiteți, la încheiere, cititorilor noștri?

B.McC.: Așa cum a spus și Ron, inițiativa aceasta, obiectivele acestea nu înseamnă doar o cheltuială în plus, nu înseamnă doar apariția unei broșuri mai bune, nu are de-a face doar cu aspectele tehnice ale derulării ei, ci este mai degrabă un apel de a ne pleca pe genunchi. Pe 3 ianuarie, primul Sabat din 2009, am avut un moment special de rugăciune în toată Diviziunea, pentru ca înainte de a începe lucrarea de evanghelizare să ne rugăm, ca biserică, și să-I cerem lui Dumnezeu să ne conducă. Pe parcursul anului, vor mai exista și alte ocazii de rugăciune și vor apărea resurse și materiale destinate bisericilor. Trebuie să începem totul cu rugăciune.

R.C.: Am primit vești foarte încurajatoare din toată America de Nord – experiențe ale unor pastori și conducători de Conferințe care au luat niște decizii îndrăznețe. Spre exemplu, anul acesta, Conferința Georgia-Cumberland va aloca pentru evanghelizare cu două milioane de dolari mai mult. Ei strâng banii aceștia și au votat să atingă un obiectiv de trei ori mai mare decât cel obișnuit. Conferința Minnesota face ceva asemănător. În Conferința Texas, de pildă, biserică a crescut deja cu 30 de procente față de creșterea de anul trecut, fiindcă ei deja au demarat proiectul. Uniunea de Sud și-a propus ca obiectiv o creștere de 10% a numărului de membri. De obicei, creșterea în zona aceea este de 3%. Au conceput resurse pentru pastorii de acolo. Ei nu așteaptă ca America de Nord să le propună o anumită activitate. Aceste experiențe circulă în toată țara. Este încurajator.

W.H.: Vă mulțumesc foarte mult. Sunt convins că cititorii noștri vor fi binecuvântați și îi vom încuraja pe pastori și pe ceilalți conducători să se roage pentru această inițiativă, pentru redescoperire, pentru reformă, pentru creștere, pentru toate binecuvântările pe care Duhul Sfânt le-a pregătit pentru noi.

Rugul în flăcări

Intro atmosferă solemnă, sub mottoul: „Iată-mă, trimite-mă”, în data de 13 iunie 2009, colportorii voluntari din patru districte au cântat cu mult entuziasm „Iubirea lui Isus ne-a adunat”, la Festivalul Colportorilor Voluntari în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din localitatea Gherghița, județul Prahova.

Jertfa slujirii a fost adusă pe altarul laudelor la adresa lui Dumnezeu de cei aproape trei sute de lucrători care au străbătut cu Cartea anului, *Lumea noastră, încotro?*, peste o sută de localități, mergând din casă în casă. Imnul festivalului, „Lucrăm, cântăm”, compus de pastorul Gabriel Brașov, a pregătit atmosfera închinării, iar entuziasmul și bucuria participanților au fost debordante, exprimate în laude la adresa lui Dumnezeu, care a binecuvântat peste așteptări lucrarea de evanghelizare cu literatură.

Daniel Dincă este pastor în districtul Cocorăști-Colț, Conferința Muntenia.

Un simbol al misiunii

Ca simbol al misiunii a fost pregătită o machetă, o carte de dimensiuni impresionante (75 cm înălțime, iar în poziția deschisă avea 90 cm).

Momentul culminant a fost atunci când un colportor veteran a venit pe podium cu cartea, în timp ce corul reunit al comunităților Gherghița și Cocorăști-Colț intona imnul „Venim trudiți”. Veteranul le-a înmănat cartea liderilor actualilor colportori voluntari, simbol al predării ștafetei, iar fratele Iacob Pop, directorul Editurii „Viață și Sănătate” a deschis-o, așezând-o pe suportul special pregătit pentru această festivitate.

Copertele exterioare reprezentau Biblia și cartea *Calea către Hristos*, iar cele interioare prezentau frumoasa imagine a cărților *Lumea noastră, încotro?* și *Triumful iubirii*.

Colportorii anilor 1945-1948

Experiențele celor doi veterani – frații Huțanu Gheorghe și Dincă Gheorghe –, care în anii 1945-1948 au călătorit pe jos distanțe mari, au transportat pachete de cărți cu trenul de cisterne, de la Bacău la Botoșani, au fost izgoniți de oameni, au fost arestați și duși, purtând cătușe la mâini, în fața Curții Marțiale, înfruntând toate privațiunile, dar perseverând în lucrare, au stărnit un zel sfânt în inimile tuturor celor prezenți.

Raportul districtelor

A urmat apoi raportul districtelor. Pastorul Asaftei Mugurel a prezentat frumoasa lucrare cu literatură a membrilor din Gherghița, care au distribuit 45.000 de cărți în prima jumătate a anului. Bucuria slujirii a înviat biserica, iar spiritul de dărnicie a fost caracterizat de o generozitate impresionantă. Odihna mântuirii din Sabat era încununată de bucuria slujirii, ducând lumină și speranță în casele oamenilor. Lucrarea continua și duminică, așa încât, de fiecare dată, treizeci de colportori voluntari plecau cu gențile pline de cărți în localitățile programate pentru fiecare ocazie. În luna aprilie, pe agenda prezbiterului Limboșanu Viorel erau notate patruzeci de localități străbătute pentru a oferi Cartea anului.

Gabriel Brașov, prin liderul grupului de colportori voluntari din district, a adus mireasma jertfei slujirii, oferind cartea în fiecare casă, conturând

Mesajul fr. Teodor Huțanu, președintele Uniunii, a motivat întreaga asistență care s-a reconsecrat pentru misiune.

Experiențele împărtășite de fr. Iacob Pop ne-au descoperit modul minunat în care lucrează Dumnezeu astăzi.

Simbolul misiunii – macheta unei cărți de dimensiuni impresionante.

Corul reunit al comunităților Gherghița și Cocorăști-Colț, dirijat de pastorul pensionar Gabriel Vasilescu.

tot mai frumos tabloul districtelor înfrățite pentru marea misiune a evanghelizării prin literatură. Pietre de amintire, cu numele localităților pe ale căror drumuri au colindat mesagerii lui Dumnezeu, au fost purtate pe podium într-un frumos ambalaj în formă de inimă; pietre cu care s-a bătut la porți, simbol al bătăilor lui Isus la ușa inimii. Districtul Ceptura, păstorit de Crăciuneac Walter, având colportori voluntari de toate vârstele, adaugă, pentru întregirea hărții, localitățile străbătute oferind cartea. Pastorul evidențiază disponibilitatea lucrătorilor de a merge în misiune sfântă, precum și bucuria de pe fețele lor la întoarcerea din misiune.

Pastorul Dincă Daniel prezintă câteva dintre minunile lui Dumnezeu în lucrarea cu literatură din districtul Cocorăști-Colț. O bătrânică a fost convertită la credință în urma citirii cărții *Calea către Hristos*, primită de la o nepoată dintr-o altă localitate, unde colportorii din Cocorăști-Colț au mers din casă în casă.

Ziua când era planificată lucrarea din casă în casă în orașul Mizil era o zi cu cerul plin de nori, și ploaia cădea neconținut. Biserica din Mănești s-a rugat să nu plouă, ca să putem merge cu literatură la Mizil. Colportorii s-au adunat pentru plecare la Cocorăști-Colț. Ploaia torențială făcea imposibilă urcarea în mașini. Am pornit cu toții prin credință. Ploaia a încetat și, doar într-o oră și jumătate, cei 224 de colportori voluntari au străbătut tot orașul oferind aproximativ 6.000 de cărți. Un număr de 43.000 de cărți au fost duse de colportori în peste 50 de localități. Bucuria și entuziasmul au crescut cu fiecare ocazie de misiune.

Ultima misiune

Mesajul fr. Teodor Huțanu, președintele Uniunii, prin puterea inspirației divine a motivat întreaga asistență care, printr-un vot solemn, s-a reconsecrat pentru misiune.

Experiențele împărtășite de fr. Iacob Pop, care ne-a descoperit modul minunat în care lucrează Dumnezeu astăzi, folosindu-se de oameni care distribuie cărțile editurii noastre, deși nu fac parte din Biserica Adventistă, împreună cu experiențele povestite de colportori au implementat convingerea că Dumnezeu este la cârma lucrării care se va încheia în curând. Rugăciunea de consacrare, după cuvântul de trimitere, le-a dat tuturor simțământul că Dumnezeu poartă biserica Sa în ultima misiune, aceea de a proclama solia finală lumii. Imnul „Sfântă speranță” a pus în inimile colportorilor bucuria revenirii lui Isus. O pasiune sfântă pentru a face totul pentru încheierea lucrării lui Dumnezeu a fost rodul acestei minunate întâlniri.

Divide și cucereste

Este posibil ca un model din trecut să alimenteze creșterea bisericii în viitor?

Are nevoie biserica ta să crească? A mea da. Fără îndoială că, dacă avem mai multe biserici și mai mulți membri, putem să împlinim mai bine marea trimitere din Evanghelia. Totuși, trebuie să ne întrebăm dacă am încercat să mărim numărul membrilor, fără să depunem un efort corespunzător pentru a înmulți numărul bisericilor. Înmulțirea numărului bisericilor este importantă, deoarece, oricât ne-am dori ca situația să fie altfel, unele comunități scad ca număr de membri, în loc să crească; unele chiar dispar complet.¹

Frederick Dana slujește ca pastor al Bisericii Adventiste din Middletown, New York.

Înființarea de grupe și comunități noi este, de fapt, cea mai bună metodă de creștere a numărului de membri.² Cu mulți ani în urmă, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din America de Nord creștea mult mai repede decât în prezent, iar înființarea de comunități noi constituia un factor important al acestei creșteri.

Întemeierea de biserici este indispensabilă pentru revenirea la rolurile pe care le aveau membrii și pastorii în biserica primară, așa cum este ea descrisă în Faptele apostolilor, și în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, la începuturile ei.

Lucrarea lui Pavel

Bisericile din Noul Testament nu aveau fiecare câte un pastor. În cartea Faptele apostolilor se arată că apostolii lucrau ca predicatori și evangheliști itineranți și ca întemeietori de biserici. Pavel avea câțiva asistenți, precum Barnaba și Timotei, care

alcătuiau echipa lui pastorală. În Fapte ni se spune cum lucrau ei: „După ce au propovăduit Evanghelia în cetatea aceasta și au făcut mulți ucenici, s-au întors la Listra, la Iconia și la Antiohia, întărind sufletele ucenicilor. El îi îndemna să stăruie în credință... Au rânduit prezbiteri în fiecare biserică... Au trecut apoi prin Pisidia, au venit în Pamfilia...” (Fapte 14,21-24)

În esență, Pavel înființa grupe de credincioși în diferite cetăți, se întorcea ca să îi întărească în credință, desemna prezbiteri care să conducă fiecare biserică locală și apoi intra într-o zonă nouă. După un timp, vizita bisericile întemeiate (Fapte 15,36.41; 18,23) sau trimitea acolo una dintre echipele lui. (Fapte 19,22; 17,14)

Pavel nu se ocupa de biserici așa cum fac cei mai mulți pastori de azi. În Fapte, ni se spune că singurii conducători care supravegheau comunitățile erau prezbiterii locali, care erau aleși prin Duhul Sfânt în calitate de „episcopi” care să păstorească biserica. (Fapte 20,17.28)

Un model adventist

În primii ani ai adventismului, bisericile locale nu aveau pastori. În 1886, evanghelistul adventist G. B. Starr a fost interviuat de un scriitor pentru ziarul *Plain Dealer*, care apărea în Wabash, Indiana. Referitor la primii 40 de ani ai mișcării adventiste, el a fost întrebat: „Cum ați reușit să vă extindeți lucrarea atât de rapid?” Starr a răspuns: „Nu avem pastori stabili.

frații și surorile noastre sunt pregătiți să susțină serviciile din biserica lor și să continue lucrarea la nivel local, fără pastori stabili.”

Fr. Daniells spunea mai departe: „[Dacă] începem să ne stabilim în biserici, să stăm pe lângă ele și să gândim în locul lor, să ne rugăm în locul lor și să facem lucrarea pe care ele trebuie să o facă, atunci bisericile noastre vor deveni slabe, își vor pierde energia și elanul, vor deveni paralizate și fosilizate, iar lucrarea noastră va regresa.”⁷

Deși se îngăduise ca „unele biserici foarte mari” să aibă pastori stabili, Daniells considera că inițiativa de a desemna pastori stabili pentru bisericile locale era dăunătoare bisericii.

Care era părerea lui Ellen White în această privință? „Nu ar trebui să se facă apelul de a avea pastori stabili în fruntea bisericilor noastre”, scria ea.⁸

În altă parte scria: „Noi biserici să fie înființate, noi comunități să fie organizate. La data aceasta, ar trebui să se găsească reprezentanți ai adevărului prezenți în fiecare oraș și în cele mai îndepărtate locuri ale pământului.”⁹ Și „Dumnezeu cheamă lucrători care să fie productivi. Lumea trebuie avertizată. De ce pastorii, care ar trebui să facă o lucrare specială de intrare în zone noi și de întemeiere a unor biserici noi, rămân să vegheze asupra bisericilor care au primit deja o mare lumină și multe avantaje pe care nu le apreciază?”¹⁰

„Cel mai mare ajutor care poate fi dat poporului nostru”, scria Ellen White, „este acela de a-i învăța să lucreze pentru Dumnezeu și să depindă de El și nu de slujitorii Lui.”¹¹ „Atâta vreme cât membrii bisericii nu fac niciun efort de a le dăruii și altora ajutorul pe care l-au primit, se va ajunge la o mare slăbiciune spirituală.”¹²

După moartea soriei White și a fratelui Daniells, pastorilor le-au fost desemnate biserici pe tot cuprinsul Americii de Nord. Consecința a fost declinul brusc al lucrării de înființare de biserici și o încetinire a creșterii numărului de membri.

Un model util?

Noi nu suntem răspunzători pentru schimbarea care a avut loc cu atât de mult timp în urmă, dar ce putem face acum? Este oare posibil sau este de dorit să ne întoarcem la modelul din Noul Testament?

atins punctul în care avem o comunitate nou-înființată la 120 de slujitori ai Evangheliei angajați cu normă întreagă.⁶

Cu cât avem mai mulți pastori stabili, cu atât creștem mai puțin.

O schimbare în filozofie

De ce a trecut biserica noastră de la utilizarea celei mai mari părți din zecime pentru susținerea pastorilor-evangheliști la utilizarea zecimii, în primul rând, pentru susținerea pastorilor locali? Nu este greu să ne imaginăm că prezbiterii locali au preferat ca un pastor să se ocupe de lucrarea bisericii locale, că membrii și-au dorit să asculte în fiecare Sabat predicile unui evanghelist strălucit sau că evangheliștii oboșiți au preferat să se stabilească într-o anumită comunitate. În definitiv, nimic nu este mai provocator pentru un pastor decât întemeierea unei biserici noi într-o zonă albă.

Indiferent de motivele schimbării, bisericile au început să-și dorească pastori stabili, după anul 1900. În 1912, președintele Conferinței Generale, A. G. Daniells, a abordat acest subiect în timpul unei cuvântări pe care a ținut-o la un seminar. El explica următoarele: „Nu le-am dat bisericilor pastori stabili la nivel general. În unele biserici foarte mari, pastorii sunt aleși, dar, de regulă, ne-am pregătit pentru lucrarea pe teren, pentru lucrarea de evanghelizare, iar

Bisericile noastre sunt învățate cum să-și poarte singure de grijă, în vreme ce aproape toți pastorii noștri lucrează ca evangheliști în zone noi.”³

Acest sistem nou-testamental a avut ca rezultat o creștere uluitoare pentru Biserica Adventistă din vremea aceea. Devotamentul membrilor față de misiune a făcut posibil ca zecimea strânsă în biserici să-i susțină pe pastorii-evangheliști și nu pe pastorii locali. Iar acești pastori-evangheliști nu lucrau de obicei în zona învecinată bisericii locale, ci mai degrabă în „zone albe”.

În 30 de ani, din 1870 până în 1900, numărul membrilor bisericii a crescut cu 430 de procente⁴, cu o comunitate nou-înființată pe an la fiecare trei-patru slujitori ai Evangheliei angajați cu normă întreagă.⁵

După anul 1900, după ce a fost introdusă regula ca pastorii locali să fie stabili, creșterea bisericii a scăzut dramatic. Din 1900 până în 1930, creșterea bisericii a fost de 185 de procente; iar între 1930 și 1960, 167 de procente.

Probabil că argumentul cel mai convingător este acela că biserica noastră a

În unele țări, unde pastorul are un district format chiar și din 15 comunități, biserica cunoaște o creștere explozivă. Prezbiterii și membrii bisericii depun personal eforturi de a face lucrare misionară, cel mai adesea fără ajutorul pastorului. Deseori, membrii lucrează în zone albe, lăsând ca pastorul să adune roadele, să boteze și să înființeze comunitatea nouă.

Adevărata întrebare pe care trebuie să și-o pună adventiștii din America de Nord este următoarea: „Vom reuși vreodată să încheiem lucrarea, dacă nu ne întoarcem la modelul din Noul Testament?”

Să luăm în considerare sfatul dat de Ellen White: „Lucrarea lui Dumnezeu pe acest pământ nu va fi încheiată până când bărbații și femeile care fac parte din biserica noastră nu se vor implica în lucrare și până când eforturile lor nu se vor uni cu eforturile pastorilor și ale conducătorilor bisericii.”¹³ „Asupra tuturor celor care cred, Dumnezeu a așezat povara ridicării de biserici.”¹⁴

Atât pastorii, cât și membrii bisericii au nevoie de o nouă perspectivă.

Instruirea și înzestrarea membrilor este necesară pentru mulți, pentru că îi ajută să dobândească încredere. Dacă vrem să fim umpluți cu Duhul Sfânt, trebuie să punem un nou accent pe darurile Duhului. În definitiv, nu ne învață Biblia că darurile spirituale sunt date pentru ca membrii bisericii să poată face lucrarea?

„Cea mai importantă cauză a slăbiciunii noastre spirituale ca popor este lipsa credinței reale în darurile spirituale”, scria Ellen White. „Dacă le-ar primi cu toții... cu credință deplină, ei ar lepăda tot ceea ce nu-I place lui Dumnezeu și ar fi pretutindeni una în putere. Și trei pătrimi din efortul pe care îl depun pastorii acum pentru a ajuta bisericile ar putea fi investit în lucrarea de întemeiere de biserici noi în zone albe.”¹⁵ „Dumnezeu a pus în biserică daruri diferite. Ele sunt valoroase la locul potrivit și fiecare poate îndeplini o parte în lucrarea de pregătire a unui popor pentru apropiata revenire a Domnului Hristos.”¹⁶

Pentru a reveni la modelul dat în Noul Testament, membrii bisericii trebuie să-și cerceteze inima și să întrebe:

„Doamne, eu ce pot să fac? Cum pot să folosesc darurile spirituale în slujba Ta?”

Există multe posibilități. Ce tip de activitate sau de slujire se potrivește cu personalitatea ta? Ce activitate te inspiră? Ar trebui înființate biserici noi. De fapt, acesta este modelul oferit în Noul Testament.

¹ Iowa avea peste 100 de biserici în 1900, dar în prezent are mai puțin de 50.

² Acesta este un fapt des întâlnit în ultimii 20 de ani în alte biserici, dar și în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

³ Interviu cu G. B. Starr realizat în Wabash, Indiana, *Plain Dealer*, 1 octombrie 1886, p. 5.

⁴ R. W. Schwartz, *Light Bearers to the Remnant* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Publishing Association, 1979), p. 547.

⁵ Rusel Burill, *Rekindling a Lost Passion* (Fallbrook, Calif.: Hart Research Center, 1999), deduse din informațiile de la p. 52.

⁶ *Ibid.*, p. 53.

⁷ A. G. Daniells, Ministerial Institute Address (Los Angeles, Calif., martie 1912). Citat preluat din Burill, p. 54, 55.

⁸ „The Work in Greater New York”, *Atlantic Union Gleaner*, 8 ian. 1902.

⁹ *Mărturii*, vol. 6, p. 22 (ediția 1992).

¹⁰ *Manuscript Releases*, vol. 13, p. 209.

¹¹ *Mărturii*, vol. 7, p. 22 (ediția 1996).

¹² *Ibid.*, p. 22.

¹³ *Slujitorii Evangheliei*, p. 261 (ediția 2004).

¹⁴ *Lucrarea misionară medicală*, p. 415, (ed. 2001).

¹⁵ *The Advent Review and Sabbath Herald*, 14 ian. 1868.

¹⁶ *Slujitorii Evangheliei*, p. 357, 358, (ediția 2004).

PENTRU CĂ VREI SĂ EXIȘTI CU ADEVĂRAT VIAȚA LA SUPERLATIV

ÎN DIRECT, DE LUNI PÂNĂ JOI
DE LA ORA 21.00 LA SPERANȚA TV

VIATA LA SUPER

viata la superlativ
viata la superlativ
viata la superlativ
viata la superlativ

CENTRUL MEDIA ADVENTIST

Fariseu „fățarnic”

Cu greu se mai înțelege astăzi că au fost și mai ales că pot fi farisei „nefățarnici”.

Cu două mii de ani în urmă, „fariseii” erau o clasă de învățători ai LEGII și ai legilor. Contaminarea majorității dintre ei de „fățarnicie” L-a făcut pe Domnul să condamne „comportamentul” lor și nu învățătura pe care ei erau responsabili s-o explice conform Scripturilor, la acea dată.

Faptul că între timp, înțelegerea a devenit că „fariseu” înseamnă „fățarnic” creează destul de multe neajunsuri în comunicarea ideilor.

Erau chiar și atunci „farisei” „nefățarnici”? Absolut. Nicodim a fost unul dintre ei. Iosif din Arimateea, de asemenea. Nici Nicodim, nici Iosif, deși farisei, membri ai Sinedriului, nu au fost chemați la judecarea Domnului Isus. La fel Saul din Tars (Pavel), fariseu veritabil, și mai adăugați dumneavoastră. Tocmai din acest motiv, Domnul a folosit expresia „fariseu fățarnic”, ceea ce pare astăzi, pentru noi, un pleonasm, ca și cum dacă ai spus fariseu nu mai e nevoie să spui și fățarnic, pentru că s-ar subînțelege, și invers.

Dar nu e chiar așa. Dacă cineva poate fi fariseu „nefățarnic”, tot așa de bine cineva poate fi „fățarnic” fără să fie fariseu.

Până aici totul ar părea un joc de cuvinte sau cel mult de noțiuni. Fenomenul este însă mai profund și cu urmări neprevăzute dacă nu respectăm legile aplicării termenilor spre înțelesul cel mai corect.

Ca și cum Domnul ar fi spus prin certarea fariseilor că cei ce învață pe popor LEGEA și legile sunt automat (prin definiție) fățarnici, cu greu mai poate cineva vorbi despre LEGE și legi fără a fi socotit fățarnic, similar acum, nu știu prin a cui voință, cu oricine amintește poruncile, rânduielile.

În mod absolut, fățarnicia este una dintre cele mai urâte fărădelegi. Dacă cineva însă, în mod sincer, este un luptător cu sine însuși, cu firea sa veche și reușește, cu puterea Duhului Sfânt, să trăiască în armonie cu voia lui Dumnezeu, nu este bine? De ce este etichetat ca „fariseu”? Legalist?

Pentru frații lui, Iosif era un fariseu. Era? Daniel, care se ruga de trei ori pe zi și încă în

poziție de orientare spre Ierusalim, era fariseu? Dar tinerii care nu s-au spurcat cu bucatele împăratului? Erau farisei? Dar recabiții care n-au vrut să bea vin? Dacă aceleași atitudini de credință și gesturi de loialitate față de Domnul ar fi făcute azi, cum ar fi socotite?

În lumea zilelor noastre, în care SPECTACOLUL primează chiar și în zona spirituală a lucrurilor, ceea ce numim „DEVOTIUNE, EVLAVIE, CUMINȚENIE EVANGHELICĂ” sunt foarte adesea considerate ca fariseism. Evlavia este ridiculizată. Cumințenia este batjocorită. Faptul că cineva a mers de-a lungul vieții căzând, dar ridicându-se, și, în ultimă instanță, oferind un exemplu bun, este înlăturat în favoarea unui meteorism de felul Cartea Recordurilor. Înțelesul merge până la schimbarea totală a sensurilor. Dacă nu ai un trecut foarte rău, pentru a se pune în evidență cât ești acum de bun, exemplul nu cântărește în fața mediei. Luptătorului cuminte, de fiecare zi, nu i se dă niciun credit. Îi lipsește extraordinarul.

Decența este fariseim? Presupunem că cineva are pentru Sabat un altfel de vestimentație decât cea de stradă, că intră în capelă mai adunat în sine însuși decât la plimbare. Înseamnă, cumva, vreo contaminare de fariseism?

Credeți că pe timpul cât Domnul propovăduia în Iudeea și Samaria, împărțirea în „vameși” și „farisei”, să ne îndrepte spre schimbarea atitudinii și nu a profesiei? Or fi fost și vameși „fățarnici”? Adică în limbajul de acum, „vameși farisei”?

Interesant că noi suntem înclinați să-l socotim fariseu pe cel care își spune rugăciunea încet, cu o atitudine mai smerită, socotind că vrea, prin aceasta, să facă pe „neprihănitul”, deși Domnul a apreciat la vameș acest lucru, și socotim rugăciunea „elocvență publică” a fariseului ca fiind ceva de apreciat, deși Domnul nu a făcut acest lucru.

Sincer vorbind, dacă așa, ca pe timpuri, am vedea astăzi doi închinători, neștiind nimic despre ocupațiile lor, pe care l-am socoti fariseu și pe care vameș? Nu cumva tocmai invers de cum a făcut Domnul? Nu cumva extravaganta ni se pare sinceritate, iar decența ni se pare fățarnicie?

A fost doar câte ceva din câte ceva.

Benone Burtescu este poet și locuiește în California, SUA.

Festivalul Național al Fanfarelor Adventiste

„Lăudați-L cu sunet de trâmbiță!” (Ps. 150,3)

Sabatul din 11 aprilie 2009 a fost unul plin de bucurie și muzică. Oameni din toată România au venit până în sudul țării, în Teleorman, la cea de-a doua ediție a Festivalului Național al Fanfarelor Adventiste. Au participat aproximativ 1.400 de spectatori și 250 de instrumentiști.

Prima ediție a acestui festival a avut loc în anul 2001, la Hunedoara. Au trecut de atunci opt ani și parcă nimeni nu se mai gândea la o reeditare a aceluși frumos eveniment. Totuși, de atunci, la Peretu va începe organizarea, anual, a unui festival al fanfarei, iar din 2008 acesta va avea invitați din toată Oltenia și Muntenia. Experiența frumoasă a acestui eveniment i-a încurajat pe toți și i-a motivat în slujire. Organizatorii s-au gândit însă la ceva mai mult și mai provocator – un Festival Național al Fanfarelor Adventiste. De la gând la practică nu a fost decât un pas, pentru că entuziasmul a fost copleșitor și molipsitor.

La acest festival nu s-au făcut clasamente și nu au fost premiați numai unii dintre participanți. Rostul întâlnirii nu a stat în evidențierea unei fanfare sau a unui dirijor, ci în celebrarea bucuriei, a dragostei și a mulțumirii pentru Dumnezeu, care este, într-adevăr, „Unul singur.”

Au răspuns invitației de a participa la acest eveniment 14 fanfare: Chesău – jud. Cluj (dirijor: Horvad Zoltan), Topraisar – jud. Constanța

(dirijor: Ștefan Dumitrașcu), Ciuperceii Vechi – jud. Dolj (dirijor: Gheorghe Lăban), Cherlești – jud. Olt (dirijor: Daniel Preda), Apateu – jud. Arad (dirijor: Adi Tăutan), Balta-Sărată – jud. Teleorman (dirijor: Flavius Peicu), Macea – jud. Arad (dirijor: Flavius Mîndruțău), Covăsânț – jud. Arad (dirijor: Valentin Gălsan), Sebiș – jud. Arad (dirijor: Dan Miculiț), Speriețeni – jud. Dâmbovița (dirijor: Dan Amuzescu), Vaida-Cămăraș – jud. Cluj (dirijor: Arpad Farcaș), Crasna – jud. Sălaj (dirijor: Alexandru Sălăjan), Peretu 2, juniori și seniori – jud. Teleorman (dirijor: Emil Mavru). Ordinea este aleatorie, fiecare formație având specificul și farmecul ei.

Cei mai mici – Peretu 2, juniori – cu vârste începând de la 10 ani, și doar câteva luni de când au început repetițiile, au impresionat prin suavitate și delicatețe. La cei cu doar puțin mai mari – Sebiș – s-a simțit tehnica și calitatea interpretării, impresionând prin ținută și stil – fața văzută a orelor îndelungi și dese de repetiții. Cei mai mari au cântat bărbătește, chiar dacă în fanfare cântau și persoane de sex feminin, experiența fiind evidentă. Au fost fanfare cu o vechime apreciabilă, mai mult de 50 de ani de existență, dar au fost și altele mai tinere, organizate numai de 2-3 luni. Fiecare cu același zel și dăruire pentru Cel ce ne-a pregătit trâmbițele veșniciei.

Programul a început la ora 10, la Sala Polivalentă din Alexandria. După cuvântul de bun venit rostit de George Șchiopu, directorul de Tineret din

Emanuel Unteșu este pastor de tineret în districtele Alexandria și Peretu.

Adrian Neagu este pastor în districtul Plosca.

Conferința Oltenia, a urmat momentul devoțional prezentat de Daniel Delcea, președintele Conferinței Oltenia, despre efectul trâmbițelor asupra zidurilor Ierihonului. Pe vremea lui Iosua au sunat trâmbițele în jurul Ierihonului și nu s-a întâmplat nimic până în cea de-a șaptea zi, ziua hotărâtă de Dumnezeu, și atunci au căzut. Tot așa și noi, spunea meditația, cântăm din trâmbițe azi, aici, pe pământ, însă va veni o zi când Dumnezeu va face o minune – va fi Ziua Domnului.

După acest moment devoțional a urmat prezentarea invitației special, pastorul Laurențiu Ionescu, profesor la Institutul Teologic Adventist și muzician. El a vorbit despre importanța muzicii interpretate cu instrumentele de suflat, în contextul Sărbătorii Trâmbițelor și relația verticală a evenimentului, cerul și pământul unindu-se în acest imn al trâmbițelor.

A urmat apoi momentul de laudă, când fiecare fanfară avea ocazia să cânte două piese, ocazie în care dirijorii au împărțit câteva cuvinte din experiența grupului muzical pe care îl conduceau. Toți cei prezenți au apreciat efortul și frumosul din fiecare intervenție. Era deja ora 14 când s-a încheiat prima parte, la finalul ei vorbind pastorul Ciprian Crăciun. După acordarea diplomelor de participare fiecărei fanfare, ca un apogeu la tot ceea ce întâmplase acolo, toate fanfarele s-au unit într-o singură orchestră. Părea că auzim aievea cântecul din slava de acasă, când cei 250 de suflători au început să cânte. Cerul era mai aproape, soarele mai senin și chipurile oamenilor mai fericite de dorul veșniciei așteptate.

După o pauză de trei ore, a urmat concertul în aer liber susținut de formațiile participante la festival, pe o scenă amplasată în centrul orașului Alexandria. Fiecare fanfară a cântat câte o piesă, iar la final a fost reeditată minunea de dimineață – fanfara reunită. Oamenii ascultau de la ferestre, iar trecătorii se opreau uimiți de o muzică ce parcă nu se mai auzise niciodată.

Privind în urmă la ceea ce s-a întâmplat, Emil Mavru, dirijorul fanfarei de la Peretu și unul dintre principalii organizatori ai evenimentului, declara: „Am avut așteptări mari de la acest festival, dar pot spune că a fost peste așteptările mele. Le mulțumesc dirijorilor pentru colaborarea pe care am avut-o pentru organizarea acestui festival! Fără ei nu s-ar fi putut realiza nimic. Doresc să colaborăm pentru promovarea muzicii de fanfară și să ne gândim de pe acum pentru următorul festival național! Voi face tot posibilul să fie realizabil.” De asemenea, Alexandru Sălăjan, dirijorul fanfarei din Crasna, mărturisea: „Mă bucur că am avut parte de un festival frumos și sper că vom continua. Muzica de fanfară trebuie să crească în mijlocul poporului adventist. Cred că am început bine. Domnul să fie cu noi pe acest drum.” Pentru că a participat și la festivalul Oltenia și Muntenia de anul trecut, Dan Amuzescu, dirijorul fanfarei din Speriețeni, spunea: „Festivalul ne-a motivat să facem iarăși repetiții și să cântăm mai mult!”

Toți cei care și-au exprimat părerea despre festival au avut cuvinte de apreciere. Un frate cu părul alb, venit din București, special pentru eveniment, declara: „De 70 de ani sunt membru al acestei biserici și nu am mai văzut niciodată ceva atât de frumos. Unde va fi organizat festivalul anul viitor? Vreau neapărat să vin și eu!”

Încet-încet, soarele care apusese deja i-a trimis acasă și pe cei câțiva instrumentiști care au mai zăbovit pe aleile parcului din Alexandria. Ziua s-a încheiat și odată cu ea și Festivalul Național al Fanfarelor Adventiste. Impresia și motivația lui la excelență și dragoste în slujirea Domnului oștirilor a rămas încă vie.

Vă invităm să aflați mai multe despre Festivalul Național al Fanfarelor Adventiste vizitând site-ul <http://www.fanfara-adventista.ro>

Să ne cunoaștem familia adventistă...

Bolivia este o republică continentală în America de Sud, cu o populație de peste 8,8 milioane de locuitori și un teritoriu de patru ori mai mare decât cel al României. A fost numită „Acoperișul lumii”, din cauza platourile înalte ale Anzilor; orașul La Paz, capitala administrativă a țării, este situat la 3.500 de metri altitudine, fiind socotită cea mai înaltă capitală a lumii.

Bolivia este una dintre cele mai sărace țări ale Americii de Sud, în ciuda rezervelor de petrol, gaze naturale sau a producțiilor de cafea. Cea mai mare bogăție a țării este socotită în prezent litiul, apreciindu-se chiar că aici se găsesc jumătate din rezervele de pe glob. Populația este formată în majoritate din urmașii vechilor indieni, iar religia predominantă este cea catolică.

Deși mesajul adventist a fost propovăduit pe acest teritoriu încă din anul 1897, Bolivia este ultima țară din Diviziunea Americii de Sud unde Biserica Adventistă a fost organizată oficial. Datorită opoziției manifestate de clerul catolic, primii ani au fost grei și scumpi, numeroși misionari plătind cu sănătatea lor sau chiar cu viața copiilor lor convertirea celor de aici. Ca o caracteristică a acestor ani de început, mulți dintre cei mai aprigi împotriviți au devenit adventiști.

Primul membru din Bolivia s-a botezat abia în anul 1912, iar în 1913 s-a ținut prima Școală de Sabat într-un dialect local. Misionarii au dezvoltat în paralel colportajul, evanghelizările publice, lucrarea medicală și de educație.

Astăzi, în Bolivia sunt aproape 200.000 de membri adventiști, organizați în peste 880 de grupe și 279 de biserici, în fiecare an peste 20.000 de noi membri adăugându-se bisericii de aici. Misiunea bisericii este împlinită în mod special de laici, pastori hirotoniți nefiind, la ultimul raport statistic oficial, decât 69.

Biserica mai are o universitate, 40 de școli primare, un orfelinat și un spital în La Paz. Unul dintre proiectele majore ale bisericii de aici în acest an este Cartea anului, răspândită pretutindeni de copii, de tineri și de adulți, provocând o lume obosită și deznădăjduită să *Trăiască cu speranță*. (Acesta este titlul cărții *Lumea noastră, încotro?* în limba spaniolă.)

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

Despre cancer, chimioterapie și credință

O SCRISOARE DE ÎNCURAJARE DIN PARTEA UNEI SUPRAVIETUITOARE A

Dragă Virginia,
Îți scriu această scrisoare de parcă ne-am cunoaște de-o viață. Ieri am primit felicitarea ta și vreau să-ți spun că a însemnat foarte mult pentru mine.

Știu că acum treci poate prin cea mai dificilă perioadă din viața ta. Știu aceasta pentru că și eu am trecut pe acolo. De aceea, vreau să-ți împărtășesc puțin din experiența mea – atât durerile, cât și bucuriile. Cine s-ar fi gândit că e posibil să fii bucuros atunci când ești bolnav de cancer! Acolo unde este Dumnezeu, este întotdeauna și bucurie, liniște și pace, în ciuda lacrimilor, a mâniei și a neliniștii.

Despre cancer

În septembrie anul trecut, în timp ce făceam un duș, am descoperit la sânul drept o mică umflătură. A doua zi m-am prezentat la consult la medicul de familie. La sfârșitul săptămânii, am făcut o mamografie și o radiografie, iar săptămâna următoare o biopsie. Biopsia confirma faptul că aveam una dintre cele mai agresive forme de cancer de sân (HER2/neu). Am început să citesc despre cancer și am aflat că, în general, o celulă canceroasă are nevoie de 100 de zile ca să se dividă. După cinci ani, o tumoră conține un milion de celule, este de mărimea unui vârf de pix și nu poate fi detectată cu ajutorul tehnicii medicale actuale. Nu poți să o simți la palpare și nu poate fi detectată cu ajutorul mamografiei, RMN-ului sau a unei alte aparaturi medicale.

După numai 10 ani (1 miliard de celule), tumora crește până la un centimetru (ajunge cam de mărimea radierii de la capătul unui creion) și poate fi detectată prin palpare sau cu ajutorul unui aparat. O tumoră de tip HER2/neu însă, are nevoie de numai cinci ani ca să capete o formă detectabilă. Tumorile HER2/neu apar foarte frecvent. Mai multe femei mor din cauza lor decât din cauza altor tipuri de cancer de sân. Aceasta era perspectiva dură care mă aștepta.

Am fost imediat programată pentru operație și pentru o biopsie a nodului limfatic. Exami-

consecutive de radioterapie și de un an de injecții cu Herceptin, un anticorp monoclonal creat special pentru cancerul de tip HER2/neu. În felul acesta, șansa ca boala să nu recidiveze era de 75%. Ce putem să fac? Mi-am scurtat părul și am început tratamentul!

Despre chimioterapie

După cum ai aflat cu siguranță din propria experiență, chimioterapia te trimite înapoi la lucrurile esențiale: la funcțiile esențiale ale organismului, la meditație, la economie în mișcări. Tratamentul meu a început cu două ședințe de chimioterapie o dată la două săptămâni. La fiecare injecție trebuia să beau trei-patru litri de apă în primele douăzeci și patru de ore și să merg la toaletă la fiecare două ore pentru ca medicamentele să nu îmi dăuneze la rinichi sau la vezica urinară. Apoi, mi-au dat Taxol, pe care l-am luat săptămânal pe o perioadă de 12 săptămâni. Am început și tratamentul cu Herceptin și am încheiat de curând și cele 33 de ședințe de radioterapie.

Despre credință

După patru săptămâni de la începutul tratamentului cu Taxol, nivelul medicamentelor din organismul meu m-a doborât. Stând în scaun, incapabilă să mă mișc, am surprins câteva aplicații spirituale relevante pentru boala care ne încearcă pe amândouă.

1. Lupta cu cancerul este, în miniatură, lupta dintre Hristos și Satana.

Trupul meu a fost invadat de o boală fatală și acum sunt supusă unui tratament care are niște efecte secundare aproape la fel de înșelătoare și de fatale. Dar toate acestea vor trece; amândouă ne vom însănătoși și, prin harul lui Dumnezeu, ne vom bucura de restul vieții, libere de cancer. În sens spiritual, noi trăim într-o lume plină de păcat. Păcatul este un lucru fatal și, uneori, efectele lui secundare ne dor teribil și durează mult. Prin harul lui Dumnezeu însă, efectele trecătoare ale păcatului sunt corectate. Daunele colaterale se vor vindeca, se vor cicatriza și poate

Lynette Schenkel locuiește în Oregon împreună cu soțul ei, Robert Yelle.

CANCERULUI PENTRU O FEMEIE BOLNAVĂ DE CANCER.

narea nodului limfatic a arătat că acesta era deja pătruns de cancer și că microparticulele canceroase erau prezente în vasele de sânge în care avansase tumora. Aceasta însemna că microparticulele canceroase călătoreau deja prin sistemul sangvin – un diagnostic care poartă denumirea de micrometastază.

Tratamentul pe care puteam să-l urmez era chimioterapie intensă, urmată de 33 de zile

că vor dispărea. Avem această fericită asigurare: Domnul Hristos va veni să ne ia acasă, într-o lume în care păcatul nu va mai apărea a doua oară. (Apoc. 21,3.4)

După cum tumora mi-a „furat” vasele de sânge ca să se hrănească și să crească, tot la fel Satana ne lipsește de Cuvântul lui Dumnezeu (Mat. 13,19) sau ne împiedică să petrecem timp cu Dumnezeu. Apoi ne infectează cu microme-

tastaza grijilor noastre zilnice (Mat. 13,22) pe care apoi le transformă în temeri, îndoieli, certuri și haos. Toate acestea pot fi combătute numai prin administrarea de doze regulate din harul lui Dumnezeu. Spre deosebire de chimioterapie, tratamentul aplicat de Dumnezeu nu este niciodată toxic.

2. Dumnezeu curăță orice murdărie.

În prima parte a ședințelor de chimioterapie, mama-soacră a avut grijă ca în casa noastră să fie curățenie. La un moment dat însă s-a îmbolnăvit și nu a mai putut să ne ajute. Eu făcusem deja multe ședințe de chimioterapie și nu puteam să mă mișc din scaunul meu. Soțul meu a depus tot efortul ca să aibă grijă de mine, să își mențină locul de muncă, să plătească facturile și să spele vasele. Dar toaletele deveniseră foarte murdare. Atunci am cunoscut-o pe mama ta. Mergeam la aceeași biserică, dar nu o cunoșteam și nu știam ce om minunat este. Într-o zi, m-a sunat și m-a întrebat cum ar putea să mă ajute. Mi-a fost jenă să o întreb dacă poate să ne ajute la curățenie, dar ea singură m-a întrebat dacă am nevoie. A venit la noi în mai multe rânduri și ne-a făcut curățenie; la fel a făcut și sora ta. Dragostea și bucuria lui Dumnezeu străluceau în privirea lor atunci când îndeplineau sarcinile cele mai umile: curățatul toaletelor și aspiratul casei. Prin slujirea lor, am ajuns să înțeleg că, fiindcă ne iubește foarte mult Dumnezeu S-ar oferi cu tot atâta bucurie și în mod deplin ca curățe lucrurile cele mai murdare din viețile noastre, cele de care ne este rușine.

*Plângem, iar disperarea
mă învăluia și mă lua în
stăpânire.*

3. Nu te mai gândi la simptomele pe care le ai. Îndreaptă-ți gândurile către Mântuitorul.

Singurele ocazii în care mă descurajam erau atunci când începeam să mă gândesc la efectele secundare ale tratamentului meu. M-am îngrijorat atunci când, la șapte săptămâni după ultima ședință de chimioterapie, mă simțeam mai rău decât în timpul tratamentului. Nu aveam idee despre efectul cumulativ al chimioterapiei. Starea de rău parcă nu se mai termina. Medicii au avut nevoie de cinci luni ca să îmi administreze medicamentele și am aflat că era nevoie de tot atâta timp ca pentru ca ele să se elimine din organism. Cele mai multe efecte secundare (febră de peste 40° C; frisoane puternice; căderea părului de pe tot corpul, inclusiv genele; greață; constipație; inflamații ale mucoasei bucale; hemorizi; pierderea gustului; oboseală extremă; crăpături pe piele și pustule; furuncule; scurgeri de sânge din nas și dureri de cap) s-au diminuat abia după 45 de zile de la ultima ședință de chimioterapie. Totuși a apărut insuficiența cardiacă congestivă – o reacție la chimioterapie și la Herceptin –, iar

membrele mă dureau și erau umflate din cauza fluidelor pe care inima nu reușea să le mai pompeze în organism.

Un alt efect secundar al chimioterapiei, care nu a dispărut încă, este cel asupra sistemului nervos central. Nu mă mai puteam ține pe picioare și trebuia să mă deplasez cu scaunul cu roțile. Măinile și picioarele îmi erau amorțite, brațele, picioarele, palmele și trupul îmi tremurau involuntar și incontrollabil. Îmi concentram atenția asupra simptomelor și nu asupra Mântuitorului. Satana îmi șoptea la ureche că voi rămâne cu aceste simptome toată viața. Plângeam, iar disperarea mă învăluia și mă lua în stăpânire. În Proverbe 13,12, ni se spune că „o nădejde amănată îmbolnăvește inima”.

Aceia dintre noi care am luptat cu cancerul, cu o boală cronică debilitantă sau cu firea noastră păcătoasă, știu ce înseamnă să-ți pierzi speranța. Dar Dumnezeu ne oferă harul Său tuturor: harul de a înfrunța zi de zi efectele secundare ale chimioterapiei, neplăcerile bolilor cronice sau slăbiciunile firii noastre – pentru acestea din urmă nu există niciun remediu pe pământ. Dar, fie că îndurăm aceste lucruri pentru o perioadă mai scurtă, fie că le îndurăm în toată această viață efemeră, El ne oferă harul Său (vezi Evr. 12,1-3).

În final, rugăciunea mea despre lupta cu cancerul, dar și despre lupta noastră spirituală este aceasta: ca numai Dumnezeu să fie slăvit prin faptele și cuvintele mele, în fiecare zi din viața mea. Vreau ca Satana să regrete ziua în care m-a făcut să mă îmbolnăvesc, fiindcă, prin harul lui Dumnezeu, nu va avea niciun motiv să se bucure că mi-a făcut acest rău. Îmi aduc aminte de cuvintele lui Dumnezeu către Pavel: „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea, în slăbiciune, este făcută desăvârșită.” Faptul că nu m-am recuperat total, din punct de vedere fizic, face ca puterea lui Dumnezeu să fie și mai vizibilă. Știu că El mă

poartă pe brațele Sale rănite de cuie și că mi-a scris numele pe palmele Sale (Is. 49,16). Știu că vor mai veni zile în care voi plânge. Știu că Dumnezeul meu mă va încuraja și îmi va șterge lacrimile și că va veni o zi în care nu va mai îngădui să existe plâns, moarte, durere și suferință. Aceasta este făgăduința Sa pentru noi (vezi Apoc. 21,4).

Așadar, draga mea Virginia, prinde-te de speranța și de făgăduințele pe care ni le-a dăruit Domnul nostru scump. Fie că ne luptăm cu cancerul, cu o boală cronică sau cu firea noastră păcătoasă, Dumnezeu are un plan și un remediu pentru noi: „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde.” (Ier. 29,11)

Te port mereu în rugăciunile mele. Prietena ta de suferință în Domnul Hristos,

Lynette

Ordinea în închinare

Închinarea publică presupune o anumită ordine. Prin îndeplinirea anumitor ritualuri, închinătorii își exprimă dragostea și recunoștința față de Creatorul și Răscum-părătorul lor. Nu vă pot pune la dispoziție o anumită succesiune de acte religioase care trebuie îndeplinite în cadrul închinării, dar vă pot prezenta câteva elemente principale și semnificația lor. Indiferent de tipul serviciului divin, temelia lui trebuie să fie una biblică.

1. Ne închinăm lui Dumnezeu. Când ne adunăm să ne închinăm, trebuie să aducem cu noi convingerea clară că am venit să ne închinăm lui Dumnezeu. Orice ne distrage atenția de la aceasta trebuie îndepărtat ca fiind un lucru nepotrivit. De fapt, de fiecare dată când Dumnezeu este înlăturat și când oamenii ocupă „locul din centru”, rezultatul este idolatria. Când israeliții au fost ispitiți să se închine la idoli, Domnul i-a întrebat: „Cu cine Mă veți pune alături, ca să Mă asemănați? Cu cine Mă veți asemăna și mă veți potrivi?” (Is. 46,5) El încerca să le spună: „Studiați universul și descoperiți dacă mai este altcineva ca Mine. Dacă veți găsiți o astfel de ființă, atunci închinați-vă ei.” Însă El a adăugat imediat: „Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este niciunul ca Mine.” (v. 9)

2. Ne rugăm. Rugăciunea este unul dintre cele mai sublime acte de închinare personală și colectivă prin care intrăm în contact cu Domnul nostru. Poziția corpului pe care o luăm în timp ce ne rugăm este semnificativă și ar trebui să o luăm în considerație când ne închinăm. Când *ingenunchem*, ne predăm viața lui Dumnezeu. Ne plecăm de bunăvoie în țărâna din care am fost creați, mărturisind că viața noastră este a lui Dumnezeu și sperând că El ne-o va returna îmbogățită cu binecuvântările Sale.

Uneori ne rugăm *în picioare*. Această poziție o adoptau cei care veneau înaintea împăratului în audiență (vezi Estera 5,2). Când stăm în picioare la rugăciune, intrăm cu toții în audiență la Împăratul nostru. Alteori ne rugăm *șezând*. Aceasta este poziția elevului sau copilului care stă așezat ca să fie îndrumat sau învățat de Domnul, ca să-I poată sluji (vezi 2 Împărați 4,38; Ezech. 8,1; 2 Sam. 7,18). Prin rugăciune, noi ne exprimăm înaintea lui Dumnezeu recunoștința pentru binecuvântările primite și Îi cerem putere să biruim provocările noi și ispitele.

3. Cântăm. Cântările noastre Îi sunt adresate lui Dumnezeu, și nu comunității. Comunitatea își însușește mesajul cântării și îl transmite lui Dumnezeu ca și cum ar veni din partea ei. Imnul nu ar trebui să fie despre „mine” sau despre „noi”, ci despre Cel căruia ne închinăm. Prin imn, ne exprimăm sentimentele, nevoile, dragostea și lauda față de Dumnezeu pentru binecuvântările Sale îmbelșugate.

Intonarea cântărilor împreună cu biserica este un act ceremonial prin care este exprimată colectiv unitatea bisericii, în timp ce membrii Îi laudă pe Dumnezeu cu glasurile lor, una în spirit, în credință și în scop. Unitatea bisericii și unirea ei cu Domnul înviat sunt exprimate în mod unic prin intermediul intonării cântărilor în comunitate. Aceasta ne leagă pe unii de alții prin faptul că exprimă emoția și credința religioasă comună, care ne modelează identitatea și care ne permit să ne alăturăm cântărilor familiei cerești (vezi Ps. 148).

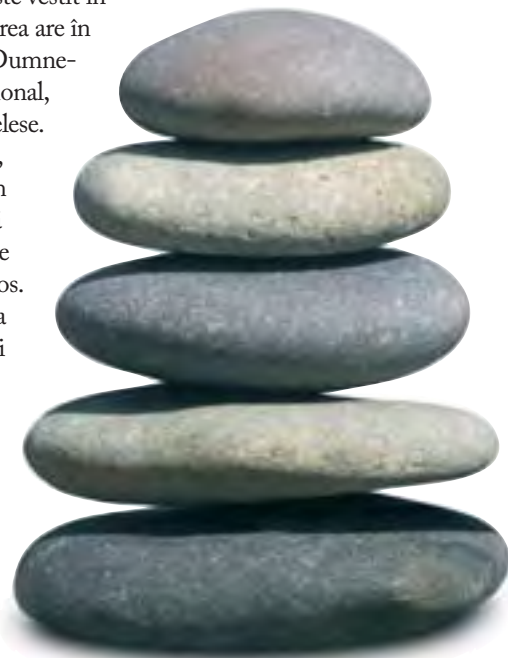
4. Dăruim. Manifestarea recunoștinței noastre față de Dumnezeu atinge punctul culminant în timpul străngerii zecimilor și darurilor. Colecta reaffirmă legământul nostru cu Domnul. Prin zecimi și daruri, recunoaștem că El ne-a binecuvântat în timpul săptămânii, că El este Domnul nostru și că tot ce avem Îi aparține. Darurile noastre arată că Îl iubim din toată inima și cu recunoștință.

5. Vestim Cuvântul. Cuvântul este vestit în fiecare Sabat de la amvon. Închinarea are în centru descoperirea de Sine a lui Dumnezeu prin Scriptură. Este un act rațional, întrucât cuvintele divine pot fi înțelese. Noi venim să învățăm din Cuvânt, să fim încurajați prin El, să primim instruire pentru slujirea creștină, să fim disciplinați și să ne bucurăm de vestea bună a mântuirii prin Hristos. Aceasta plasează o răspundere grea atât asupra celor care predică, cât și asupra celor care ascultă.

Scopul predicii nu este acela de crea confuzie sau de a aborda controversate teologice, ci de a-i permite comunității să audă solia de la Domnul prin intermediul Scripturilor. În acest fel, ne apropiem de Domnul cu inima deschisă, smerită și supusă.

Angel Manuel Rodríguez este directorul Institutului pentru Cercetarea Bibliei din cadrul Conferinței Generale.

„Exploratorii”, o nouă emisiune în grila Speranța TV

Luni, 1 iunie, de Ziua Copilului, Speranța TV a lansat o nouă emisiune pentru toți copiii dornici să exploreze și să descopere o mulțime de lucruri, sub numele „Exploratorii”.

Copiii au aflat că lumea e mai mare și mai variată decât își imaginează și, de asemenea, au fost încurajați să privească atent la lucrurile care îi înconjoară, pentru că de la fiecare se poate învăța câte ceva. Secretul a fost și rămâne... atenția

Așa că, dacă aveți sau cunoașteți „mici exploratori” care iubesc drumețiile, natura, oamenii și pe Cel care le-a creat și dacă vreți ca aceștia să învețe lucruri noi, de-acum înainte, vă încurajăm să îi invitați în fiecare duminică, de la ora 9:00 și în reluare de la ora 20:00, pe Speranța TV.

(Cora Albu / Speranța TV)

Festivalul Bătrânilor

Sâmbătă, 13 iunie, la Biserica din Plosca 3 a avut loc „Festivalul Bătrânilor”. Izvorât din dorința de a-I da slavă lui Dumnezeu și a ne reconstrui pentru misiunea la care Domnul ne cheamă, indiferent de vârstă, întâlnirea i-a adunat pe membrii din districtul Plosca, dar și invitați din alte biserici. Au fost prezenți pastorii pensionari Zăbavă Ion și Soare Ion, iar dintre cei încă activi, care au păstorit districtul, a fost fr. Geantă Daniel. Din partea Conferinței Oltenia a fost prezent Aurel Neațu, secretarul

Conferinței, care a accentuat importanța unei vieți frumoase, ca o condiție pentru o bătrânețe frumoasă. Corul veteranilor de la Alexandria și cel din Plosca au întregit frumusețea evenimentului, dovedind că mesajul adventist nu are decât tinerețe și putere. (Adrian Neagu)

10 ani de la înființarea Bisericii Adventiste din Târgu-Jiu 2

În Sabatul din 30 mai 2009, la Biserica Adventistă din Târgu-Jiu 2 a avut loc o sărbătoare prilejuită de împlinirea a 10 ani de la înființarea acestei comunități adventiste. Scopul acestei aniversări a fost acela de a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru tot ce a făcut pentru această biserică, iar cu această ocazie aproximativ 40 de invitați neadventiști au participat la eveniment.

Printre invitații speciali s-au numărat Purnea Cristian, director al Departamentului de Comunicare și Relații Publice, pastorul Buică Nicolae, cel care slujea în Târgu-Jiu atunci când a fost înființată biserica, și pastorul pensionar Penca Ilie, cel care a păstorit Biserica din Târgu-Jiu timp de 18 ani.

Cu această ocazie au fost și două momente speciale: un botez și binecuvântarea unui nou-venit pe lume. Aceste momente au fost cu adevărat emoționante și au purtat amprenta prezenței divine.

Muzica, poezia și masa de părtășie de după serviciul divin au făcut ca atmosfera să fie una cu adevărat de sărbătoare.

(Florian Moț, pastor)

Romanul... copiilor

Duminică, 14 iunie 2009, un nou oraș a apărut în Moldova: „Romanul copiilor”. Un număr de 860 de cetățeni mici la statură, sprijiniți de Biserica Adventistă din localitate, și 60 de voluntari din Roman, Piatra-Neamț și Bacău, au decis să își petreacă ziua într-un orașel pe măsura lor, în care i-au invitat cu generozitate pe părinții și bunicii lor.

Primarul orașului, dl Laurențiu Dan Leoreanu, a fost, vreme de o zi, primarul orașelului copiilor, fiind prezent la deschidere și la închidere, ocazie în care le-a înmănat participanților diplome și premii.

Copiii au vizitat toate cele 32 de miniinstituții, unele realizate chiar în colaborare cu instituțiile oficiale ale orașului. Rând pe rând, participanții au avut posibilitatea de a descoperi ce se întâmplă în cadrul unei secții de pompieri sau de poliție, într-o școală, într-o biserică, într-o farmacie sau într-un aeroport. Grădina zoologică a fost animată de prezența poneilor pe care copiii i-au putut călări. Curajul a fost testat la clubul de alpinism, iar primele lecții de zbor au fost oferite la clubul de aeromodelism. Mai mult decât atât, copiii au putut asista și la câteva demonstrații de aeromodel sau navomodel.

La sfârșitul zilei, peste 200 de copii s-au înscris, cu acordul părinților, în cluburile de licurici și exploratori din localitate, potrivit vârstei lor. (Cristina Neagu)

Președintele Bisericii Adventiste, Jan Paulsen, vorbește despre originea Pământului

Răspunzând discuțiilor care au loc în biserică, președintele Bisericii Adventiste îi îndeamnă pe adventiști să folosească Scripturile pentru a-și valida credința cu privire la origini.

Într-o declarație dată publicității vineri, 19 iunie, pastorul Jan Paulsen a făcut apel la administratorii bisericii, pastori, profesori și scriitori, să exprime clar și să reflecte poziția bisericii cu privire la creație. „Nu trebuie să ne permitem să ne îndepărtăm de Biblie în definirea valorilor noastre și în a declara ceea ce credem”, a spus fr. Paulsen.

Dumnealui s-a referit la poziția bisericii cu privire la creație, poziție care a fost formulată de Comitetul Executiv al Conferinței Generale în octombrie 2004. Jan Paulsen a spus ca apelul lui este în special unul pentru integritatea și abilitățile profesionale ale educatorilor, pastorilor și scriitorilor. Iată declarația integrală a lui Jan Paulsen: UN APEL

Aduc această problemă înaintea dumneavoastră, fiind conștient de existența unor discuții care există în unele sfere cu privire la credință și știință, în mod deosebit cu privire la origini și creație.

Pentru noi, ca și comunitate, întotdeauna a fost deosebit de important să stăm aproape de Scriptură. Pentru credință, acesta este ultimul

punct de referință. Nu ne putem îngădui o îndepărtare de Biblie în definirea valorilor și în declarațiile noastre.

Poziția noastră ca biserică în problema originilor este formulată clar, deși, în linii mari, este prezentă peste tot în *Convingerile noastre fundamentale*. Această poziție este amplificată și întărită de o declarație votată de Comitetul Executiv al Conferinței Generale în cadrul Consiliului Anual, din anul 2004. Pentru a ne reaminti detaliile acestei declarații, am inclus-o în acest apel:

- Susținem categoric poziția istorică și biblică a credinței într-o creație literală, recentă, în șase zile, prezentată în document.
- Facem apel ca documentul, împreună cu acest răspuns, să fie transmis de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din toata lumea, folosind toate canalele de comunicare disponibile și în principalele limbi ale membrilor din întreaga lume.
- Reafirmăm înțelegerea adventistă de ziua a șaptea cu privire la caracterul istoric al Genezei 1 – 11: cele șapte zile ale creației au fost zile literale de 24 de ore, formând o săptămână identică cu ceea ce experimentăm în prezent ca fiind o săptămână; și, de asemenea, faptul ca potopul a avut un caracter global.
- Facem apel la consiliile și profesorii instituțiilor adventiste de ziua a șaptea, de la toate nivelurile, să continue să susțină și să apere

LORETA MANOLE

A încetat din viață sora Loreta Ștefan, membră în Biserica Speranța-București.

Loreta Ștefan s-a născut pe data de 12 februarie 1952 într-o familie cu trei copii. Părinții (pastorul Ioan Barbu și sora Ligia) i-au crescut cu multă dragoste și le-au asigurat celor trei copii ai lor (Sorin, Liviu și Loreta) o bună educație muzicală, pe care ei au pus-o în slujba lui Dumnezeu. Sora Loreta a slujit, de-a lungul vieții, în calitate de pianistă și de coristă, în comunitățile Labirint, Grant, Dynamis și Speranța și a fost membră fondatoare a corului medicilor, condus de Mircea Diaconescu. Toți cei care au cunoscut-o au iubit-o și au apreciat-o.

În anul 1973, s-a căsătorit cu fr. Ștefan Manole. Dragostea lor a fost binecuvântată, în 1975, cu o fiică, Ingrid-Luiza, care s-a stins din viață într-un accident de mașină, în noiembrie 1997, împreună cu fiul său, Albert, și cu un copil încă nenăscut. Pe fondul dorului pentru fiica sa și pentru nepot, pradă unei tristeți pe care doar credința în Dumnezeu o putea stinge, sora Loreta s-a îmbolnăvit incurabil. A dus povara nemilosului diagnostic împreună cu soțul său, Ștefan, într-o totală discreție, menajând familia și pe toți cei apropiați.

După o suferință grea, care a durat șase luni, sora Loreta și-a încheiat alergarea în ziua de 27 mai 2009 și a trecut la odihnă, împăcată cu Dumnezeu și cu semenii, așteptând revenirea Domnului și întâlnirea cu cei dragi.

VASILE APOSTOL

În ziua de 27 mai 2009 a fost chemat la odihnă temporară Vasile Apostol, din Râzboieni, jud. Iași. S-a născut într-o familie creștin-ortodoxă în localitatea Girov, jud. Neamț, în anul 1923, fiind primul născut dintre cei 5 copii. În anul 1943 se căsătorește cu Maria Moraru, iar Dumnezeu binecuvântează unirea lor cu 12 „apostoli”: Vasile, Gheorghiuța, Arșița, Rica, Dan, Beniamin, Nina, Abel, Edison, Mioara, Lucia și Sorinel.

După doi ani de la căsătorie descoperă, prin studiul biblic, cu ajutorul unor vecini, drumul adevărat spre mântuire, slujindu-L pe Domnul, din toată inima, mulți ani ca prezbiter și misionar neobosit. Fire calmă în momente tensionate și plin de elan în slujire, cercetător sârguincios al Scripturii și al Spiritului Profetic, a transmis valori spirituale puternice familiei, păstrând toți copiii lângă Dumnezeu și contribuind la organizarea mai multor biserici pe raza județelor Iași, Vaslui și Neamț.

Pe patul de suferință, lasă ca moștenire din Scriptură, celor 102 membri ai familiei, Psalmul 34,8. Rămân cuvintele lui să se rostogolească peste noi aici, pe a pământului vale, în ultimele clipe de istorie. Iar în dimineața invierii, când vom fi strigați pe nume sau căutați din privire, să nu lipsim niciunul. Amin... Vîno Doamne Isuse!

VASILE GURZU

Născut pe 2 ianuarie 1908, într-o familie de ortodocși din Cristinești – Dorohoi, Vasile întemeiază o familie împreună cu Elena în anul 1927, la numai 19 ani. După câțiva ani, Vasile cunoaște

credința adventistă și încheie legământ cu Domnul prin botez. Elena și Vasile au avut 9 copii, dintre care 7 mai sunt în viață: Adela, Gheorghe, Maria, Lidia, Pavel, Strătică și Aneta. La rândul lor, copiii i-au adus 23 de nepoți, 38 de stră-nepoți și 3 stră-strănepoți. În total, familia fr. Gurzu numără 117 persoane.

Datorită credinței, în anul 1943 este arestat și condamnat la 25 ani de închisoare, din care execută doar 5. După eliberare, este prins de Armata Roșie și dus în lagărul din Cernăuți, împreună cu un alt frate de credință – Azamfirei Ștefan. Tre-când cu bine prin închisoare, în Cernăuți a avut parte de o încercare mai puternică, dar a stat cu Dumnezeu la datorie. Colegul său de suferință, Azamfirei Ștefan, este împușcat pentru că nu a încălcat porunca a patra. Nu peste mult timp, vine și rândul lui Vasile să dea mărturie de credință și, ca o minune, nu este împușcat, ci este închis la izolare, fără mâncare, ca să moară. După o săptămână, comandantul lagărului, venind să cerceteze dacă Vasile a murit, a văzut că e viu și l-a întrebat cu stupeoare:

– Gurzule, n-ai murit? Ce ai mâncat?

– Să trăiți, domnule comandant! În fiecare dimineață, pe ferestruica asta, un motan negru îmi aducea un sfert de pâine neagră și proaspătă.

– Aaaa! Motanul meu! De-aia îmi lipsea mie pâinea de pe masă! Ieși de aici, și, de azi, vei fi ordonanță în casa mea!

Încheie călătoria vieții la 101 ani, iar ultima lui rugăciune a fost: „Doamne, îmi doresc ca în Împărăția Ta să fie toți aceia pe care mi i-ai dat Tu, dar și aceia cărora le-am predicat Cuvântul Tău!”

S T I R I

poziția bisericii cu privire la origini. Așteptarea noastră și a părinților adventiști de ziua a șaptea este ca elevii să aibă parte de o expunere meticuloasă, echilibrată, riguroasă din punct de vedere științific și de afirmarea credinței noastre istorice într-o creație literară, recentă, în șase zile, fiind în egală măsură educați să înțeleagă și să evalueze filosofii alternative cu privire la origini, filosofii care domină lumea contemporană.

- Îi îndemnăm pe liderii bisericii din întreaga lume să caute căi de educare a membrilor, în special a tinerilor care nu frecventează școli adventiste, în problemele implicate în doctrina creației.
- Facem apel la toți membrii familiei adventiste de ziua a șaptea din întreaga lume să proclame și să transmită modul de înțelegere al bisericii cu privire la doctrina creației, trăind în lumina ei, bucurându-se, în calitate de fii și fiice ale lui Dumnezeu, și laudându-L pe Isus Hristos – Creatorul și Răscumpărătorul nostru.

Fac apel către toți cei angajați în biserica noastră în administrare, predicare, predare și scriere să exprime clar și să reflecte poziția noastră, ca și comunitate, cu privire la creație. Suntem o comunitate de credință, și lumea credinței este lumea în care puterile creatoare ale lui Dumnezeu sunt arătate în permanență. Uneori, descoperirile științifice pot reflecta acest lucru, dar, de cele mai multe ori, nu o fac.

Cu siguranță, credința nu este un subiect al descoperirilor științifice.

Permiteți-mi să vă spun celor care predați în colegiile și universitățile noastre că aveți o sarcină deseori dificilă, dar sacră. Avem încredere în dumneavoastră în această poziție. Este de la sine înțeles că, pentru a realiza sarcinile în mod responsabil, va trebui să vă conduceți elevii într-o călătorie a descoperirilor din diferite discipline de studiu. Ei au nevoie să știe cu ce se vor confrunta în profesia lor și în viață. Ca parte a acestui exercițiu, îi veți expune și elementelor și conceptelor evoluționismului. Acest lucru se înțelege.

În calitate de pastor al dumneavoastră, fac apel ca atunci când îi duceți pe studenți într-o călătorie afară, să îi aduceți în siguranță înapoi acasă, la sfârșitul zilei. Și casa lor trebuie să fie întotdeauna în lumea credinței. Le datorați aceasta studenților, I-o datorați lui Dumnezeu, părinților, bisericii și v-o datorați și dumneavoastră, în calitate de credincios, pentru a-i conduce în siguranță în momentele dificile ale călătoriei lor.

Fac acest apel cu cel mai mare respect pentru integritatea și abilitățile dumneavoastră profesionale, dar sunteți sora și fratele meu de credință și împărtășim un angajament comun față de Dumnezeu. Lui trebuie să Îi aducem roadele muncii noastre. Mă rog ca El să ne ofere fiecăruia dintre noi puterea care însoțește credincioșia.

Jan Paulsen

Era o seară plăcută de vară. Matei se plimba agale pe faleză, însoțit de cel mai important, plăcut și binevoitor ghid pentru el – bunicul. Adierea înceată și răcoroasă a brizei mării le dezmiarda frunțile obosite de la agitația din timpul zilei, dar nu atât de obosite încât să vrea să se culce. Nu, nici vorbă. Matei nu voia să piardă nicio clipă, voia să știe totul despre mare, să cunoască tot ce se putea cunoaște despre împrejurimi, iar bunicul era dispus să-i împărtășească din multele sale cunoștințe.

Pașii îi purtau aparent fără direcție, dar Matei avea o țintă – Farul Genovez. Auzise o mulțime de povestiri despre faruri, prin intermediul cărora fuseseră salvate multe vieți, despre Farul din Alexandria, una dintre cele șapte minuni ale lumii, dar nu văzuse niciunul. Acum era hotărât să nu piardă ocazia.

– Bunicule, mai este mult până la statuia lui Eminescu?

– O, sunt plăcut impresionat să descopăr că, deși nu ești încă la școală, ești pasionat de literatură, de poezie... spuse bunicul zâmbind cu subînțeles.

Știa el ce rost avusese întrebarea lui Matei. Doar el îi spusese că Farul Genovez se află chiar în spatele statuii lui Eminescu. Dar preferă să intre în jocul lui.

– Am și ajuns. Aceasta este statuia, iar în spatele ei...

– Farul Genovez! Sau... ceea ce a fost odată Farul Genovez. Poți să-mi spui ceva despre el?

– Nu știu prea multe, decât că a fost construit în jurul anului 1300 de către genovezii care făceau comerț în port și că, deși are o înălțime doar de aproximativ 8 metri, este vizibil până la 9,5 mile marine. Dar am să-ți povestesc despre un far care, din păcate, și-a pierdut scopul pentru care fusese construit.

Pe o coastă foarte periculoasă, unde foarte multe vapoare eșuau, se afla un far, cu o mică stație de salvare. Clădirea nu era foarte spațioasă, iar cei care lucrau acolo aveau doar o barcă, dar făceau totul cu multă dăruire. În fiecare noapte, cu ochii concentrați la maximum, ei scrutau întunecimea, căutând eventualele pericole. Fără să se gândească la ei înșiși, ieșeau în larg zi de zi, noapte de noapte, căutându-i pe cei pierduți. Unii dintre cei salvați și mulți dintre cei care locuiau în apropiere au dorit să participe la acțiunea de salvare, dăruind din timpul lor, din banii lor și chiar implicându-se activ. Astfel au fost cumpărate bărci noi, și noi echipe au fost pregătite. Stația de salvare se dezvolta.

Însă unii dintre acești noi membri ai stației de salvare au ajuns să fie nemulțumiți de echiparea farului. Așa că au considerat că locul trebuie să fie mai confortabil. Au înlocuit vechile paturi cu unele noi, mai bune, au adus mobilă nouă și astfel au îmbunătățit condițiile pentru cei care aveau să fie salvați, dar și pentru cei care lucrau acolo. Acum, farul ajunsese un loc plăcut pentru toți. L-au decorat frumos și îl foloseau... ca pe un club. Tot mai puțini membri erau interesați de munca de salvare pe mare, așa că au angajat echipe care să facă lucrul acesta. Decorațiunile interioare erau potrivite pentru un astfel de loc, iar în mijloc au păstrat o barcă veche unde avea loc inițierea noilor membri ai clubului.

Cam în acest timp s-a întâmplat o catastrofă pe mare. Un vas mare a naufragiat, iar echipele angajate au adus la stație o mulțime de oameni uzi, înghețați, pe jumătate înecați. Erau murdari, bolnavi, iar unii erau străini. Frumosul club era acum un haos. Imediat

comitetul proprietarilor a angajat pe cineva să construiască niște dușuri afară, unde victimele naufragiilor să fie spălate înainte să fie aduse în club.

La următoarea întâlnire a avut loc o dispută între membrii clubului. Majoritatea membrilor doreau să oprească activitățile de salvare, deoarece erau neplăcute pentru viața socială normală a clubului. Doar puțini au fost cei care au insistat asupra scopului inițial de salvare a farului și a faptului că datoria lor era de a salva oameni de la înec. Totuși aceștia din urmă au fost învinși la vot, de aceea li s-a spus să-și construiască un alt far și o altă stație de salvare, dacă vor să salveze vieți.

Asta au și făcut.

Dar, pe măsura ce au trecut anii, noua stație a experimentat aceleași schimbări. A evoluat și s-a transformat într-un club, totuși s-a format o altă stație de salvare, mică de tot. Istoria a continuat să se repete de la sine, iar dacă vizitezi astăzi acea coastă, vei găsi o mulțime de cluburi pe plaja mării.

Naufragiile sunt foarte frecvente în acea zonă, dar majoritatea celor care naufragiază mor înecați.

– Bunicule, îl întrerupse Matei, sper că nu s-a întâmplat același lucru și cu Farul Genovez.

– Nu știu, Matei, nu cred, dar eu și tu putem învăța o lecție importantă din toată povestea aceasta. Asemenea unui far, am fost creați să răspândim lumină în jur. Dumnezeu ne-a încredințat misiunea de a salva vieți. Este esențial să nu uităm cine suntem și ce așteaptă Dumnezeu de la noi.

Farul Genovez

de ADELA BĂNCĂU-BURCEA

CHEMAREA ȘI REÎNVIORAREA

Nu este întâmplătoare, ci este chiar generală așteptarea ca o reînviore să străbată Biserica Adventistă. Desigur, ne gândim la biserica mondială, dar avem în vedere în mod special biserica din România. Cine ar putea să susțină că toate merg bine, iar chemarea noastră – a fiecărui membru, a fiecărui chemat la slujire prin alegerile din bisericile locale, de la Conferințe și Uniune – este aceea de a păstra liniștea în biserică?

Chemarea de a aduce reînviore ne privește pe toți, însă „cei de sus” – oriunde ar fi acest așa-zis „sus” – nu pot evita degetul îndreptat spre ei (adică spre „noi” sau, mai exact, „spre mine”), prin generalizări sau „universalizări” nepotrivite. Stăruind asupra nevoii după oxigenul reînviore, am dat peste un citat inspirat, care m-a pus pe gânduri: „Când în biserici are loc o **înviorare**, aceasta se datorează faptului că **un credincios** caută stăruitor binecuvântarea lui Dumnezeu.” (Ellen White, *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, p. 132)

Este clar: înviorearea poate fi provocată de fiecare credincios. Și lucrul acesta se întâmplă deja pentru cine are ochi să vadă. Nu se spune nimic de Uniune, Conferință, pastor. Însă toți suntem „credincioși”, iar ce se așteaptă de la ei este ca să stârnească înviore: începând cu Uniunea, Conferința, pastorul, prezbiterul. De aceea, îmi pun întrebarea: Pentru ce fel de activitate sunt cunoscut de biserică? Administrația, rapoartele, comitetele, alegerile pot deveni uneltele spirituale, deși ispita continuă este de a începe cu rugăciune și de a termina cu dureri de cap și de inimă. Evenimentele ne spun că avem ceva de făcut: toți slujbașii, toți delegații, toți pastorii – mai ales noi, pastorii.

Textul din Isaia 8 ne face conștienți că Dumnezeu poate fi „un locaș sfânt, dar și o piatră de poticnire” (v. 14). Diferența este dată de ecuația reală a credinței noastre: Este Dumnezeu elementul-cheie al „funcționării” noastre ca oameni chemați de El? Chemarea, indiferent de ambalajul ei, este recepționată, înțeleasă și acceptată pe frecvența credințioșiei și a legăturii vii cu Dumnezeu chemării.

Nu este nemaintălnită situația că alegerile sunt urmate de furtuni care fac ravagii, uneori extinse până la următoarele alegeri sau chiar până mai departe. Rugăciunile, regulamentele, idealurile teologice, dragostea de biserică și declarația de

„La lege și la mărturie!” Căci, dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta. (Isaia 8,20)

„neegoism” par să topească sfințenia cerească a chemării, scurgând-o apoi în conductele intrigilor la modă în acest veac păcătos.

Nici pe vremea lui Isaia lucrurile nu erau radical diferite. Asemănările sunt uluitoare: „Nu numiți uneltire tot ce numește poporul acesta uneltire; și nu vă temeți de ce se teme el, nici nu vă speriați” (Isaia 8,12). Îndemnul următor este identic cu acela al primei solii îngerești: „Sfințiți însă pe Domnul oștirilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați.” (v. 13; cf. Apoc. 14,7)

Ca oameni, avem o incredibilă nevoie de a explica lucrurile, chiar dacă nu deținem toate informațiile. Explicațiile astfel construite includ ca materie primă motivele rele ale altora. În procesul confecționării propriilor teorii ale conspirației, devenim atât de atașați de ele, încât chiar și atunci când obținem informații corecte, credem mai mult teoria noastră decât faptele. De aceea, Isaia strigă: „La lege și la mărturie... Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeu său?” (v. 19. 20)

Dialogul cu morții ucide chemarea. Dumnezeu ne-a adus la lumină ca să vestim puterile Sale minunate (1 Petru 2,9). Incursiunea în locuința morților, cu scopul de a afla lumina de care avem nevoie, nu va avea ca rezultat decât extinderea întunericului. Când lumina profeției aduce veșnicia exact în fața noastră, cum am putea zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, dacă băjbăim printre trupuri neînsuflețite?! Să ne mai mirăm că reînviorearea nu se arată, „și nu puțin dorm”, iar Mirele zăbovește?

„De aceea, fraților, căutați tot mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră, căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată” (2 Petru 1,10). Dumnezeu să ne ajute să nu alunecăm în asasinarea chemării noastre! El să-l binecuvânteze pe credinciosul care aleargă la lege și la mărturie! Înviorearea trece prin mine și prin tine – să n-o trimitem în locuința morților, ci în adunările noastre reînvioreate de Ploaia Târzie!

Teodor Huțanu este președintele Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din România.

CENTRUL MEDIA ADVENTIST

radio vocea speranței speranța tv

PASIUNE PENTRU VIAȚĂ!

speranța tv

Dacă sunteți abonat la DigiTV sau Focus Sat, antena dvs. se află deja orientată către satelitul THOR III. Tot ce aveți de făcut este să accesați meniul aparatului de recepție și să căutați postul SperanțaTV care, în urma scanării, o să apară automat în grila de programe.

Dacă folosiți antenă de satelit individuală, trebuie să poziționați antena la 1 grad W pentru Satelitul Thor III. Receiver-ul dvs. trebuie să aibă următoarele setări:

Frequency: 11823
FEC: 7/8
Symbol Rate: 28,000
Polarization: H fixed

MAI MULT DECAT O VOCE,
O SPERANȚĂ!

radio vocea speranței

Abrud 88,30 FM; Aiud 103,20 FM; Alba Iulia 99,10 FM; Bacău 95,50 FM; Bistrița 1602 AM; Bocșa 93,80 FM; Botoșani 1485 AM; Brașov 94,60 FM; București 94,20 FM; Câmpulung Muscel 100,60 FM; Câmpulung Moldovenesc 100,70 FM; Cobadin 103,50 FM; Cluj 88,30 FM; Constanța 104,40 FM; Craiova 1584 AM; Dej 97,90 FM; Deva 96,30 FM; Drăgășani 88,90 FM; Hateg 88,00 FM; Hârlău 94,00 FM; Hunedoara 95,10 FM; Medias 1485 AM; Iași 1485 AM; Ineu 102,50 FM; Năsăud 95,80 FM; Motru 87,60 FM; Oradea 1485 AM; Neștrești-cas 98,00 FM; Piatra Neamț 1602 AM; Petrosani; Rosiori 107,10 FM; Rădăuți 1584 AM; Suceava 102,70 FM; Sighetul Marmatiei 1584 AM; Târgu Jiu 102,70 FM; Tecuci 1684 AM; Tulcea 93,60 FM; Timișoara 89,70 FM; Zalău 1584 AM; Zimnicea 104,50 FM